

A KERESZTÉNY TÖKÉLETESSÉG MEGSZENTELT ÚTJA

TARTALOM

FEJEZET	OLDAL
I. „Olyan Főpapunk van”.....	9
II. Krisztus, mint Isten.....	13
III. Krisztus, mint ember.....	17
IV. „Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak.....	21
V. „Törvény alatt lett”.....	27
VI. „Asszonytól lett”.....	32
VII. Az öröklés törvénye.....	40
VIII. „Mindenestől fogva”.....	45
IX. Főpapunk további szolgálata.....	52
X. „A mindenség”.....	57
XI. „Hogy közöttük lakozzam”.....	62
XII. Tökéletesség.....	76
XIII. A törvényszegés és a pusztító utálatosság.....	86
XIV. Isten titka az idők végén.....	104
XV. A szentély megtisztítása.....	113
XVI. A felüdülés ideje.....	120
XVII. Véggövetkeztetés.....	126

BEVEZETÉS

Krisztus, a Megváltó megjelenésében megnyilvánult az, hogy háromféle szolgálatot fog végezni: prófétait, főpapit és királyit. Prófétaaként így írtak Róla Mózes napjaiban: „Prófétát támasztok nékik az ő atyjukfiai közül, olyat mint te, és az én igéimet adom annak szájába és megmond nékik mindent, amit parancsolok Néki. És ha valaki nem hallgat az én igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!” (5 Móz. 18, 18-19) Ez a gondolatmenet folytatódott tovább a Szentírás többi könyvében is, Krisztus eljöveteleig.

Mint főpapról, így írtak Róla Dávid napjaiban: „Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen!” (Zsolt. 2, 6) Ez a gondolatmenet, hasonlóképpen az előzőhöz, folytatódott az írásokban eljöveteleig, eljövetele után, és a Könyvek Könyve végéig.

Az Írásokban bőséggel találunk olyan igéket, amelyek bemutatják prófétai, főpapi és királyi szolgálatát.

Ezt a háromoldalú igazságot általában mindenki elismeri, aki ismeri a Szentírást, de emellett létezik olyan igazság is, ami úgy tűnik, nem közismert- hogy Krisztus nem egyszerre tölti be e három szolgálatot. A három szolgálat egymást követi. Először van a prófétai, azután főpapi, majd a királyi. Ő volt „ama Próféta”, amikor eljött a földre, „Isteni tanítóként.” Az Ige testté lett és lakozott miközöttünk, „telve kegyemmel és igazsággal.” (Ap. csel. 3, 19-23) De akkor nem főpap volt, és nem is lehetne főpap, ha még itt lenne a földön, mert meg van írva: „Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna.” (Zsid. 8, 4) De miután befejezte földi prófétai küldetését, felemelkedett a mennybe és az Atya jobbján ül a trónon; most ott a mi „nagy Főpapunk” aki „örökké él, hogy közbenjárjon érettünk.” Megíratott: „És pap is lesz az Ő [az Atya] székében és békesség tanácsa lesz kettőjük között.” (Zak. 6, 12-13)

Nem Főpap volt, amikor Prófétaként itt járt a földön, és most nem Király, hanem Főpap a mennyben. Az igaz, hogy király, olyan értelemben, hogy Atyja trónján ül, és ezáltal királyi főpap Melkisédek rendje szerint, aki bár a felséges Isten papja, de Sálem királya is volt, a békesség Királya. (Zsid. 7, 1-2) De ez nem az a királyi szolgálat és királyiszek, amiről a jövődölés szól, és amit az ígért királyi szolgálat magában foglal.

A megígért királyi szolgálat és a jövődölés az, hogy Király lesz „az Ő atyja, Dávid trónján”, amikor Isten országa örökre megmarad ezen a földön. Ez a királyi szolgálat a királyi fejdísz, a korona és Dávid trónjának Krisztusban való helyreállítása és fennmaradása lesz, amely trónt nem örökölte meg senki, amikor a királyokat, illetve Júda és Izráel népét elvetemültségei és gonoszságai miatt babiloni fogságba hurcolták. Ekkor kijelentetett: „És te elvetemedett, te gonosztevő, Izráel fejedelme, akinek napja eljött az utolsó vétek idején. Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem lesz ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! Rommá, rommá, rommá teszem azt, ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt!” (Ezék. 21, 25-27) Így akkor a trónt, a királyi fejdísz, és Dávid királyi koronáját senki nem örökölte meg addig, „amíg el nem jön Az, akinek joga van hozzá” és Néki adatik. Akinek joga van hozzá, az csak egyedül Krisztus, „Dávid Fia.” De ez az „eljövetel” nem az első eljövetel, amikor Önmagát megalázva eljött, fájdalmak férfiaként és betegség ismerőjeként; hanem második eljövetele, amikor dicsőségben jön el, mint „királyok Királya és uraknak Ura”, amikor királysága darabokra zúzza és megemészti a földi királyságokat, betölti az egész földet, és örökre fennáll. Igaz, hogy amikor betlehemi kisgyermekként megszületett erre a világra, Királynak született: Király volt akkor, és Király lesz mindörökre jog szerint.

De igaz az is, hogy királyi szolgálatát nem kezdte el, a királyi fejdísz, a koronát nem vette fel és az ígéret trónusát nem foglalta el akkor, most sem foglalja el és addig nem is fogja, amíg ismét vissza nem jön a földre. Akkor magához ragadja hatalmát és uralkodni fog igazsággal, királyi szolgálata teljes dicsőségében. Az Írásban azt olvassuk, hogy miután „ítélők ültek le és könyvek nyitattak meg”,

mint valami Emberfia jött és ment az Öregkorúhoz „és adott néki hatalmat, dicsőséget és országot és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgált, az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.” (Dán. 7, 13-14) Ekkor foglalja el valóban „az Ő atyjának, Dávidnak királyi székét és uralkodik a Jákób házán mindörökké, és az Ő királyságának vége nem lesz!” (Luk. 1, 32-33) Az írások, az ígéretek és a prófécia vizsgálatára alapján világos az, hogy a három szolgálat - a prófétai, főpapi és királyi szolgálat - egymást követi és egyik sincs, sőt még kettő sincs egyidőben. Először Krisztus „ama Próféta”-ként jött el. Most Főpap, és Királyként jön el újra. Munkáját „ama Próféta”-ként befejezte mielőtt Főpap lett, és befejezi Főpapi munkáját, mielőtt Királyként visszajön. Ami Krisztus volt, ami most, és ami lesz, ez kell, hogy adja gondolkodásunk tárgyát. Azt mondhatjuk, hogy amikor ama Prófétaként a földön járt, akkor úgy kellett az embereknek szemlélniük Őt, és ha az idő kérdését tekintjük, akkor nekünk is úgy kell most szemlélnünk Őt. De akik akkor nem szemlélhették Őt úgy, mint Főpap, akkor mi szemlélhetjük-e Őt Főpapként, mert amikor itt járt a földön, nem Főpap volt. De amikor az az idő elmúlt, Főpap lett. Most is az. Most is olyan igaz Főpap, mint amilyen igaz Próféta volt itt a földön. Főpapi szolgálatában úgy kell látnunk Őt, mint igaz, tökéletes és örök Főpap, ilyen volt akkor is, amikor itt a földön járt Prófétaként. Amikor újra eljön dicsőségben és királyi hatalommal, atyja, Dávid trónján, akkor látjuk majd meg valójában Királyként. De addig nem igazán szemlélhetjük az eljövendő királyi szolgálatot és királyságot. Hogy királyi szolgálatában milyen lesz, azt most igazából csak elképzelni tudjuk. Prófétai szolgálatban már láthattuk, főpapi szolgálatát most kell szemlélnünk, mert most ebben van. Most ez az egyetlen szolgálat, amelyben megnyilvánul, személye és tevékenysége. A három szolgálati szerep – prófétai, főpapi és királyi – nemcsak egymást követik, hanem a sorrendiségnek célja van. Mégpedig az, hogy pontosan bemutassa az adott sorrendiséget: próféta, főpap és király. Prófétai szolgálata egy fontos, előkészítő szolgálat volt főpapi szolgálatához; prófétai és főpapi szolgálata pedig előkészíti királyi szolgálatát. Ezért szükséges számunkra Krisztust szolgálataiban, és szolgálatait azok sorrendiségében szemlélnünk.

Prófétai szerepe nemcsak azért fontos, mert tanulhatunk Tőle, - aki úgy beszélt, mint még ember soha - hanem azért is, mert azáltal megfelelően láthatjuk főpapi szolgálatát. Főpapi szerepéről nemcsak azért fontos elgondolkodni, mert hatalmas kiváltságunk származik főpapi szolgálatából, hanem azért is, hogy felkészültek legyünk arra, amiké leszünk. Mert meg van írva: „Hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai és uralkodnak Ővele ezer esztendeig.” (Jel. 20, 6) Prófétai szolgálatának átgondolása előkészület arra, hogy megfelelően láthassuk főpapi szolgálatát. Szükségszerű, hogy szemléljük főpapi szolgálatában, mert így képzelhetjük el királyi szolgálatát is, amikor Vele leszünk és uralkodunk. Mert felőlünk megíratott: „De a magasságos egeknek szentjei veszik majd át az országot és bírják az országot örökké és örökkön

örökké” és „országolnak örökkön örökké.” (Dán. 7, 18; Jel. 22, 5) Főpapi szolgálata - amelyben Krisztus most jelenleg szolgál és munkálkodik – akkor kezdődött, amikor felemelkedett a mennybe. Krisztus főpapi szolgálata egy nagyon fontos tanulmányozandó téma kell, hogy legyen mind a keresztények, mind a nem keresztények számára is.

ELSŐ FEJEZET

„EGY OLYAN FŐPAPUNK VAN”

„Azon dolgok summája, amiket mondtunk, az, hogy egy olyan Főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sáternak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.” (megj: fordítás az angol szöveg alapján) Ebben összegződik Krisztus főpapi szolgálatának bizonyítéka, amelyet a Zsidókhoz írt levél első hét fejezete mutat be. A „dolgok summája” nem feltétlenül az, hogy van egy Főpapunk, hanem az, hogy „egy olyan Főpapunk van.” Az „olyan” szó a következőt foglalja magában: „olyan fajta; hasonló fajta vagy hasonló fokú”—„az előbb említettel vagy meghatározottal megegyező; nem különböző.” Azt mondhatjuk: az előző részben (a Zsidókhoz írt levél első hét fejezete) Krisztusra, mint Főpapra vonatkozó dolgok íratnak le, olyan tulajdonságok, amelyek által Főpap lehetett. Ezeket a vers így foglalja össze: „Azon dolgok summája, amiket mondtunk, az, hogy egy olyan Főpapunk van.” Azért szükséges megérteni ezt a verset, hogy a levél megelőző részeit megvizsgálva megláthassunk ezen ige „egy olyan Főpapunk van” igazságát és fontosságát. A teljes hetedik fejezet a főpapi szolgálatot fejtegeti.

A hatodik fejezet a főpapság gondolatmenetével zárul. Az ötödik fejezet is majdnem teljesen ennek van szentelve. A negyedik fejezet is – ami folytatása a harmadiknak - ezzel zárul. Ez a fejezet azzal a figyelmeztetéssel kezdődik, hogy „figyelmezzetek, a mi vallásunknak Apostolára és Főpapjára, Krisztus Jézusra.” Ez a végkövetkeztetés abból, amiről előzőleg szó volt. A második fejezet azzal zárul, hogy Ő „könyörülő és hű Főpap”, ez pedig az első és második fejezetben leírtakból következik, mert bár két fejezet, a téma egy.

Ez a rövid vázlat tisztán mutatja, hogy a Zsidókhoz írt levél első hét fejezetében egyetlen nagy gondolat áll mindenekfelett: Krisztus főpapsága. A leírt igazságok - bármilyen legyen is a gondolatmenet, vagy a forma - egyszerűen csak különböző módokon mutatják be a főpapság nagy igazságát. Mindezeket így foglalhatjuk össze: „egy olyan Főpapunk van.”

Ahhoz hogy felfedezzük ezen kifejezés „egy olyan Főpapunk van” igazságát és fontosságát, szükséges az, hogy a Zsidókhoz írt levél legelső igéivel kezdjük és kövessük a gondolatmenetet az összegzésig. Mindvégig tartsuk szem előtt azt, hogy az egyetlen fő gondolat mindenekelőtt az, hogy „egy olyan főpapunk

van”, és az egyetlen nagy cél az, hogy megmutassunk az emberiségnek, nekünk „egy olyan főpapunk van.” Bármennyire is gazdagok és teljesek önmagukban a Krisztusra vonatkozó igazságok, amelyeket az utánuk következő állítások foglalnak magukban, mindig szem előtt kell tartanunk azt, hogy ezen igazságok - bár gazdagok és tökéletesek – abban az egy nagy célban fejeződnek ki, hogy megmutassuk: nekünk „egy olyan Főpapunk van.”

Tanulmányozva az apostoli levélben bemutatott igazságokat, ezeket alárendeltnek és kisebb jelentőségűeknek kell tartani, a mindenek felett való nagy igazságnál, ami „azon dolgok summája” – hogy „egy olyan Főpapunk van.”

A Zsidókhoz írott levél második fejezetében bemutatott érvelés eredményeként ez íratott le: „Annakokáért mindenestől hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű Főpap az Isten előtt való dolgokban.” Ebben kifejeződik az, hogy Krisztus emberré válása, emberekhez való hasonlósága, testlétele és emberek közt lakozása szükséges volt ahhoz, hogy „könyörülő és hű Főpap” legyen. De ahhoz, hogy megértsük emberré válásának mértékét, és azt, hogy mi az igazi jelentősége annak, hogy testben volt Emberfia és ember, szükséges tudni azt, hogy mekkora volt dicsősége Isten Fiaként és Istenként. Ez a témája az első fejezetnek. Krisztus emberré válását, helyzetét, és földi természetét a második fejezet tökéletesebben mutatja be, mint bármely más rész a Szentírásban. Ez a második rész, amit megelőz az első. Az első fejezetben bemutatott igazság és a gondolatmenet szükségszerűen előzményei a második fejezetben leírtaknak. Az első fejezetet teljesen meg kell érteni ahhoz, hogy követni tudjuk a második fejezetben lévő gondolatmenetet, és megértsük az igazságot.

A Zsidókhoz írott levél első fejezete tökéletesebben leírja Krisztus mennyei dicsőségét, helyzetét, természetét, mint az Írás bármely más része. Ezért Krisztus mennyei helyzetének és természetének megértése fontos ahhoz, hogy megértsük földi helyzetét és természetét. Amikor a földön járt, hasonlatossá kellett válnia hozzánk, hogy könyörületes és hű Főpap lehessen. De ehhez fontos azt tudni, hogy azelőtt ki volt Ő a mennyben, mert ez szükséges előzménye annak, hogy ki volt Ő itt a földön. Ez egy meghatározó része annak a bizonyyságnak, ami ebben a kifejezésben összegződik: „egy olyan Főpapunk van.”

II. FEJEZET

KRISZTUS, MINT ISTEN

Mi akkor a Krisztusra vonatkozó gondolatmenet a Zsidókhoz írott levél első fejezetében? Először is a levél „Istent” - az Atyaistent - úgy mutatja be, mint aki

„szólt hajdan az atyáknak a próféták által”, és aki „ez utolsó időkben szólt nekünk Fia által.” Így mutatja be Krisztust, az Isten Fiát. Róla és az Atyáról ez íratott meg: „Akit tett (az Atya) mindennek örökösévé, aki által (az Atya) a világot is teremtette.” Mielőtt Krisztust bemutatná és mi elképzelnénk Főpapként, Isten Fiát a levél úgy mutatja be, mint aki az Atyával együtt Teremtő és élő, megelevenítő teremő Ige - „aki által a világot is teremtette.” A következőkben ezt olvassuk Isten Fiáról: „Aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, ült a Felségnek jobbjára a magasságban.” Ez azt mondja nekünk, hogy a mennyben Krisztus természete isteni természet volt, és hogy Ő személyében, lényegében, Isten lényének mása, isteni jelleme van. A mennyben, mielőtt eljött a földre, Krisztus természete a legteljesebb isteni természet volt.

Továbbá az íratott meg Róla, hogy Ő „annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.” Ez a különb név az „Isten” név, amelyet az Atya adott a Fiúnak (a nyolcadik vers ír róla): „Ámde a Fiúról így (szól): A te királyi széked, ó, Isten örökkön örökké van.” Ezért Krisztus „annyival” kiválóbb mint az angyalok, amennyivel Isten kiválóbb, mint az angyalok. Emiatt adatott Neki különb név - ez a név kifejezi azt, hogy Ő mi természetében. Ezt a nevet „örökség által nyerte.” Ez a név nem adományozott név, hanem öröklött név. Az természetes dolog, és örök igazság, hogy az ember csak az atyai vezetéknevet örökölheti. Akkor Krisztus neve - mely különb az angyalokénál - Atyja neve és az Atyja neve: Isten. A Fiú neve ezért, amely öröklés által az Övé, Isten. És ez a név, amely különb az angyalokénál, az Övé, mert Ő „kiválóbb az angyaloknál.” Az Isten név birtoklásával Krisztus „annyival kiválóbb az angyaloknál”, mint amennyire Isten kiválóbb az angyaloknál.

Helyzetéről és természetéről, ami nagyobb, mint az angyaloké, ez íratott meg: „Mert kinek mondom valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy Te, én ma születelek téged? És ismét: Én leszek néki Atyja és Ő lesz nekem Fiam?”

Ez a vers igazolja a különb nevet. Mert Neki - lévén Isten Fia - Isten az Atyja, így viselheti „öröklés által” Atyja nevét, amely az Isten név. Ez a név sokkal különb név, mint az angyalok nevei, mivel Isten különb, mint ők. Az írás így folytatódik: „Viszont mikor behozza az Ő elsőszülöttjét a világba, így szól: És imádják Őt az Istennek minden angyalai.” Tehát: Krisztus sokkal különb az angyaloknál, mert az angyalok imádják Őt: ez pedig Isten akarata szerinti, mert Krisztus természetében Isten. Krisztus és az angyalok közötti nagy különbséget a további gondolatmenet így írja le: „És bár az angyalokról így szól: Ki az Ő angyalait szelekké teszi és az Ő szolgálait tűz lángjává. Ámde a Fiúról így: a Te királyiszéked, ó Isten örökkön örökké van.” [német fordítás: véges végig] És így folytatja: „Igazságnak pálcája a Te országodnak pálcája. Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent Téged az Isten, a Te Istened, örömmel olajával a Te társaid felett.” És ismét, az Atya, szólván a fiúhoz, ezt

mondja: „És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a Te kezeidnek művei az egek. Azok elvesznek, de Te megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak. És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, Te pedig ugyanaz vagy és a Te esztendeid el nem fogynak.”

Vegyük észre a különbséget itt leírtakban és abban, amit Krisztus természetéről olvastunk. Az egek elmúlnak, de Ő megmarad. Az egek megavulnak, de az Ő esztendei el nem fogynak. Az egek változnak, de Ő ugyanaz. Ez azt bizonyítja, hogy Ő Isten, isteni természettel. Még több különbséget láthatunk ezen igékben Krisztus és az angyalok közt: „Melyik angyalnak mondotta valaha: Ülj az én jobb kezem felől. Míglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?” Tehát a Zsidókhoz írt levél első fejezete Krisztust úgy írja le, mint aki nagyobb az angyaloknál, és úgy mutatja be, mint Isten. Ő annyival nagyobb az angyaloknál, mint az Isten, mert Ő Isten. A Zsidókhoz írt levél első fejezete Krisztust Istennek írja le, Istennek nevezi, mert isteni természete van. Olyannyira, hogy Ő Isten lényének mása. Ő Krisztus, a Megváltó, a Lélek Lelke, a lényeg lényege, Istentől. Ezt az igazságot fontos megismerni a Zsidókhoz írt levél első fejezetéből azért, hogy megismerjük emberként megnyilvánuló természetét a második fejezetből.

III. FEJEZET

KRISZTUS, MINT EMBER

Krisztus Isten képmása, amint azt a Zsidókhoz írt levél első fejezete leírta. Ez azonban csupán egy bevezetés ahhoz, hogy Ő emberekhez is hasonlónak lett, amiről a második fejezet ír. Hogy igazán megérthessük emberekhez való hasonlóságát, ehhez egyetlen valós alapot az ad, hogy Ő Isten képmása. Ő Isten képmása, de nem pusztán egy arcképben, vagy megjelenésben, hanem ez egy teljes természetbeli azonosság - „valóságának képmása”, a Lélek Lelke, a lényeg lényege. Ezen előzetes tények alapján érthetjük meg emberekhez való hasonlóságát. Emberekhez való hasonlósága nem csupán formában, arcképben, vagy megjelenésben van, hanem természetben és lényegben is. Máskülönben a Zsidókhoz írt levél egész első fejezete minden részletében értelmetlen és lényegtelen.

Mi tehát akkor az igazság Krisztusról, aki emberekhez hasonlónak lett, amint azt a második fejezet írja? Végiggondolva az első fejezet nagy gondolatmenetét és a második fejezet első négy versét - amely arról ír, hogy Krisztus hatalmasabb, ellentétben az angyalokkal, mert Ő Isten – elkezdjük a második fejezet ötödik versével. Ez azzal a gondolattal kezdődik, hogy Krisztus, ellentétben az angyalokkal, azoknál alacsonyabb rendű, emberként.

Ezt olvassuk: „Mert nem angyaloknak vetette alá a jövő világot, amelyről szólunk. Sőt bizonysgot tett valahol valaki: micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezéd munkáin. Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy Néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül, de most még nem látjuk, hogy Néki minden alávetetett. De látjuk Jézust.” (Zsid. 2, 5-9) Isten nem az angyaloknak vetette alá az eljövő világot, hanem az embernek – de most nem az embernek van alávetve, amint az eredetileg volt. Az ember elveszítette uralmát a föld felett, és ahelyett, hogy minden lábai alá lenne vetve, most ő van alávetve a halálnak. Azért van alávetve a halálnak, mert alá van vetve a bűnnek, mert „egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és aképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenkét vétkeztek.” (Róm. 5, 12) Az ember bűn által a halálnak van alávetve, mert a bűn zsoldja a halál. Mindazonáltal az örök igazság, hogy Isten nem angyaloknak vetette alá a jövő világot, hanem az embernek. És most Jézus Krisztus AZ EMBER.

Az embernek minden alávetetett, most azonban nem ezt látjuk. Az embernek hatalom adatott mindenkét felett, de ezt a hatalmat az első ember elveszítette. De „látjuk Jézust”, aki eljött emberként, hogy visszaszerezze az ember eredeti uralomhoz való jogát. „Látjuk Jézust” aki eljött emberként, hogy minden Neki legyen alávetve.

Ez az ember az első Ádám volt, ez a másik Ember az utolsó Ádám. Az első Ádám egy kevéssel kisebbé tetetett az angyaloknál, és az utolsó Ádámnál, Jézusnál, szintén azt látjuk, hogy „kisebbé tetetett az angyaloknál.” Az első ember nem maradt meg abban az állapotában, amelyben teremtetett, amikor „kevéssel kisebb” volt „az angyaloknál.” Elveszítette ezt az állapotot, és még mélyebbre süllyedt: bűn alá vettetett, melyben szenvedés és halál alá vetette magát. Az utolsó Ádámot ugyanebben a helyzetben látjuk: „Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tetetett az angyaloknál a halál elszenvedéséért.” Továbbá: „Mert a megszentelő és a megszenteltek EGYTŐL valók mindnyájan.” Aki megszentel, az Jézus. Akiket megszentel, azok emberek, minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből, és népből. Az, hogy egy ember megszentelődik egy nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből, az egy Isten által bemutatott példa arra, hogy minden lélek abból a nemzetből, ágazatból, nyelvből, népből megszentelődhet. Jézus, aki ember lett azért, hogy megdicsőítse az emberiséget, bebizonyítja, hogy Ő egy az emberiséggel, és hogy Ő emberként, és minden ember „egytől valók mindnyájan: amely oknál fogva nem szégyenli őket atyafiainak hívni.”

Amikor a mennyben volt, hatalmasabb volt az angyaloknál, mint Isten. A földön emberként viszont kisebb volt az angyaloknál. Amikor Istenként hatalmasabb volt az angyaloknál, akkor Ő és Isten egyek voltak. Amikor itt járt a földön, emberként kisebb volt az angyaloknál: Ő és az emberek „egyek” voltak. Isten oldaláról tekintve, Jézus és Isten egyek - egy Lélek, egy természet, egy lényeg;

emberi oldalról nézve, Krisztus és az emberek „egyek” - egy test, egy természet, egy lényeg. Krisztus Isten képmása lényében és formában, emberekhez való hasonlósága is lényében és formában van. Máskülönben az első fejezetnek, ami bevezető a másodikhoz, nincs semmi értelme - nincs értelme az első és második fejezet közt fennálló ellentétnek, az első fejezet pedig értelmetlen és tartalmatlan.

IV. FEJEZET

„RÉSZESE LETT AZOKNAK”

A Zsidókhoz írt levél első fejezete kijelenti azt, hogy Krisztus Isten képmása: nemcsak formában és megjelenésben, hanem teljes lényében is. A második fejezet világossá teszi, hogy emberekhez való hasonlósága is nemcsak formai és megjelenésbeli, hanem teljes lényegi is. Emberekhez való hasonlósága abban áll, hogy pontosan olyan mindenben, mint ők. Megíratott: „Kezdetben volt az Ige és az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige... És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk.” (Ján. 1, 1-14) Az ige bizonyossá teszi azt, hogy ez a hasonlóság az ember elbukott, bűnös természetéhez, és nem az eredeti, bűntől mentes természetéhez való hasonlóság: „Azt azonban látjuk, hogy Jézus, egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál a halál elszenvédéséért.” Mivel az ember a halálnak alávetett lett, ugyanígy beláthatjuk azt, hogy emberként Jézus is alávetett lett a halálnak. Ezért amilyen bizonyos, hogy Jézus kisebbé tétetett az angyaloknál a halál elszenvédéséért, olyan biztos ezáltal az, hogy Jézus a bűneset utáni emberi természetet vette magára, és nem a bűntelen természetet. A halál a bűn következtében jött be a világba. Ha a bűn nem jött volna be világunkba, a halál sem jött volna be soha. Jézus kisebbé tétetett az angyaloknál a halál elszenvédéséért. Ezáltal beláthatjuk, hogy Jézus az ember bűnnel terhelt természetét vette fel, és nem azt, amelyet még nem rontott meg a bűn, hogy „minden emberért megízlelje a halált.” Hogy elérje az embert, emberré kellett válnia, arra a szintre kellett mennie, ahol az ember van. Az ember alávetett a halálnak. Ezért Jézusnak olyan emberré kellett lennie, aki bűn alá van vetve. „Mert illendő volt, hogy akiért minden és aki által van minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsid. 2, 10) Illendő volt Neki, hogy olyanná legyen, amilyen az ember. Az ember alávetett a szenvedéseknek. Ezért illendő volt, hogy olyan szenvedésekkel teli állapotba kerüljön, mint az ember.

Mielőtt az ember vétkezett, egyáltalán nem volt alávetve szenvedésnek. Ha Jézus olyan emberi természetben jött volna el, amelyet még nem rontott meg a bűn, akkor ilyen formában és természetben lehetetlen lett volna számára az, hogy megismerje az emberi szenvedéseket, ezért lehetetlen lett volna az, hogy elérje és megmentse őt. De mivel illendő volt Neki, hogy fiakat vezéreljen dicsőségre, hogy szenvedés által tegye őket tökéletessé, bizonyos az, hogy Jézus

olyan emberi természetet vett magára, amely alávetett a szenvedésnek és a halál - a bűn zsoldja - elszenvedésének. Megíratott: „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak.” (14. vers) Emberi természetében ugyanazt a testet és vért kapta, ami az embernek van. Minden kifejezés, ami ezen tény megértésére és elfogadására szolgál, az ebben az egyszerű mondatban összegződik.

Az emberek fiai testből és vérből épülnek fel, Jézus is hasonlóképpen részese lett azoknak. De ez nem minden. Ő is ugyanazt a testet és vért kapta, amelyet az emberek fiai. De ez sem minden. Önmagára vette azt a testet és vért, amelyet a fiak. De még ez sem minden. Ahhoz hasonlóan lett részese a testnek és vérnek, ahogy az emberek fiai. Az ihletés Lelke azt kívánja, hogy ez az igazság olyan világos és hangsúlyos legyen, hogy azt mindenki megértse. Nem érhetjük be kevesebbel, mint olyan szavak használatával, mint az „olyan, mint”, „olyan bizonyos, mint.” „A gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak”, ugyanannak a testnek és vérnek, hogy „a halál által...megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes éltükben rabok voltak.” Hasonlatosképpen részese lett a mi bűn kötelékében lévő, haláltól félő testünknek és vérünknek, hogy megszabadíthasson minket a bűn kötelékétől és a haláltól való félelemtől. „Mert a megszentelendő és a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni.”

A vérségi kapcsolat nagy igazságáról, Krisztus emberekkel való vér-testvéri kapcsolatáról a Teremtéstörténet evangéliumában tanulhatunk. Amikor Isten megkötötte örök szövetségét Ábrahámval, az áldozatokat kettévágta és Ő Ábrahámval, átment a húsdarabok között. (1 Móz. 15, 8-18; Jer. 34, 18, 10; Zsid. 7, 5, 9) Ezen cselekedettel az Úr megkötötte „a legünnepélyesebb szövetséget az Emberiséggel - a vérszövetséget - és így véréstestvére lett Ábrahámnak, és ez „a kapcsolat fontosabb minden más földi kapcsolatnál.” Krisztus emberhez való vérségi kapcsolatának nagy igazságáról tanít bennünket Mózes harmadik könyve is. A harmadik könyv evangéliumában megíratott az emberi megváltás és az öröklés törvénye. Amikor Izráel egy gyermeke elveszítette örökségét, vagy önmagát szolgaságra adta, ott volt a megváltás. Ha meg tudta váltani önmagát vagy örökségét, megtehetette. De ha nem volt képes erre, akkor a megváltás joga arra a legközelebbi hozzátartozóra hárult, akivel vérségi kapcsolata van. Nem arra hárult, aki közeli hozzátartozó volt testvérei között, hanem arra, aki a legközelebbi hozzátartozó volt, aki ezt meg tudta tenni. (3 Móz. 25, 24-28; Ruth 2, 20; 3, 9, 12-13, 4, 1-14) Mózes első és harmadik könyvében taníttatik korszakokon át az az örök igazság, amiről itt a Zsidókhoz írott levél második fejezete tanít: hogy az ember elveszítette az örökségét, és szolgaságban van. Mivel nem tudja megváltani sem önmagát, sem örökségét, a megváltás joga arra a legközelebbi hozzátartozóra hárul, aki erre képes. Jézus Krisztus az egyedüli a világegyetemben, aki erre képes.

De ahhoz, hogy Megváltó legyen, nemcsak hogy képesnek kell erre lennie, hanem ehhez vérrokonnak kell lennie. Nemcsak egy közeli hozzátartozónak kell

lennie, hanem a legközelebbi hozzátartozónak, és a legközelebbi vérrokonnak. A „gyermekek” - annak gyermekei, aki elveszítette az örökséget - „testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak” - a mi testünknek és vérünknek, így lett a legközelebbi hozzátartozónk. Ezért megíratott, hogy Ő és mi „egyttől valók” vagyunk: „amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak nevezni.”

De a Szentírás nem áll meg ennél a rendkívül fontos igazságnál. Azt írja: „Mert nyilván nem angyalokét vette fel, hanem az Ábrahám magváét. (megj: az angol szöveg szerint fordítva) Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz,” akiknek vértestvéreivé lett azzal, hogy megerősítette az örök szövetséget. Ez azért volt, „mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” Mert Ő „meg tud indulni gyarlóságainkon” „megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, bűn nélkül.” (Zsid. 4, 15) (megj: az angol szöveg szerint fordítva) Azzal, hogy emberi természetet vett fel, teljesen olyan lett, mint mi, megkísértetett mindenben ugyanúgy, mint mi. Egyedüli útja annak, hogy megkísértessen „mindenekben hozzánk hasonlóan” az volt, hogy „mindenben” „hozzánk hasonlóan” kellett lennie.”

Emberi természetében olyan, mint egy közülünk. Mivel „Ő vette el erőtelenségeinket” (Mát. 8, 17) „meg tud indulni a mi gyarlóságainkon.”

Mivel minden dologban olyanná lett, mint mi, amikor megkísértetett, ugyanazt érezte, mint mi érzünk, amikor megkísértetünk, és mindent tud a kísértésekről, ezért tud segíteni, és teljességgel meg tud menteni mindenkit, aki befogadja Őt. Testileg, olyan gyenge volt, mint mi, és Önmagától „semmit nem cselekedhetett.” (Ján. 5, 30) „Betegségeinket viselte és fájdalmainkat hordozta” (Ésa. 53, 4) és megkísértetett ugyanúgy, mint mi, ugyanazt érezte, mint mi. De isteni hitével mindenek felett győzött. Az isteni hatalmat hite által nyerte el, nekünk pedig Ő adja. Ezért az Ő neve Immánuel, ami annyit tesz, „Velünk az Isten.” Nem Vele az Isten, hanem velünk az Isten. Isten Vele volt az örökkévalóságban, és akkor is Vele lehetett, amikor még nem adta értünk Önmagát. Az ember a bűn következtében Istentől eltávolodott, de Isten ismét velünk akart lenni. Ezért Jézus „velünk” egy lett, hogy Isten Vele együtt lehessen: „Velünk az Isten.” Ez Krisztus neve, mert ez Ő. Áldott legyen az Ő neve! Ez „Jézus hite” és annak ereje. Ő a mi Megváltónk - Isten és ember - ezért képes teljességgel megmenteni minden lelket, aki Istenhez járul Óáltala.

V. FEJEZET

„TÖRVÉNY ALATT LETT”

„Jézus Krisztus,...mikor Istennek formájában volt,...Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett. (Fil. 2, 5-7) Emberekhez hasonlónak lett, olyan lett, mint amilyenek mi vagyunk. „Az Ige testté lett.” Ő is „hasonlatosképpen részese lett” annak a bűneset utáni testnek és vérnek, aminek az emberek fiainak részesei. Megíratott: „Amikor az időnek teljessége eljött, Isten elküldte az Ő Fiát, aki...törvény alatt lett.” Aki törvény alatt van, az bűnös, elítélt, és átok alá vetett. Megíratott: „Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak: hogy...az egész világ Isten ítélete alá essék.” Ez azért van, mert „mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Róm. 3, 19, 23; 6, 14) Maga a bűn átkot szül. A Zak. 5, 1-4-ben a próféta látott egy „repülő könyvtekercset (megj: az angol Biblia könyvtekercsnek fordítja), húsz sing a hossza, és tíz sing a széle.” Az Úr azt mondta a prófétának: „Ez az átok, amely kihat az egész föld színére.” Mi az oka ennek az átoknak, amely kihat az egész föld színére? Ez: „Mert mindaz, aki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és mindaz, aki esküszik, ehhez képest fog innen kiirtatni.” (megj: a hamisan szó nincs fordítva az angol Bibliában)

Ez a tekercs Isten törvénye, egy parancsolat van idézve mindkét kőtábláról. Ez azt mutatja, hogy mindkét törvénytáblát tartalmazza a tekercs. Mindenki, aki lop – mindenki, aki a második kőtáblára írt törvényeket megszegi – ezen törvényhez képest fog kiirtatni, és mindenki, aki esküszik – mindenki, aki az első kőtáblára írt törvényeket megszegi – ezen törvényhez képest fog innen kiirtatni. A mennyei feljegyzést vezetőknél nem szükséges minden ember minden egyes bűnét külön felírni, hanem egyszerűen csak azt írják fel a feljegyzésekben, hogy melyik parancsot szegte meg minden egyes törvényszegéssel. Ez a törvénytekercs minden emberrel ott van, akármerre megy és akkor is, ha a házában marad. Ez kiderül az alábbi igékből: „Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak a házába, aki hamisan esküszik az én nevemre, és ott marad annak a házában.” Amíg nincs segítség, a törvénytekercs ott marad addig, amíg az átok meg nem emészti az embert és a házat „annak fát és köveit:” amíg az átok emészti a földet addig a napig, amikor az elemek égve megolvadnak. „A bűn” és az átok „ereje pedig a törvény.” (1 Kor. 15, 56; Ésa. 24, 5-6; 2 Pét. 3, 10-12) De hála legyen az Istennek „kibocsátotta Isten az Ő Fiát,... aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt lévőket megváltsa.” (Gal. 4, 4-5)

Eljövételével elhozta a megváltást minden embernek, aki törvény alatt van. De ahhoz, hogy a tökéletes megváltást elhozhassa az embernek, aki törvény alatt van, Jézusnak olyan állapotban kellett eljönni, amiben az ember van: törvény alatti állapotában.

És Ő „lett.” „Törvény alatt lett”, „bűnössé” lett, a törvény ítélete alá került, olyan bűnössé „lett”, mint amilyen bűnös a törvény alatt lévő ember. Teljesen a törvény ítélete alá helyeztetett, amilyen ítélet alatt van az ember a törvényszegés miatt. Teljességgel átok alá került, mint amilyen teljességgel van és lehet átok alatt egy ember ezen a földön. Mert megíratott: „Mert átkozott Isten előtt, aki

függ.” (a fán) (megj: a fán szó nincs az angol Bibliában) (5 Móz. 21, 23) A Zsidókhoz írott levél még erőteljesebben fogalmaz, mert a szó szerinti fordítás ez: „Az, aki a fán függ az Isten átká.” Ez pontosan Krisztusra vonatkozó tény megerősítése, mert megíratott, hogy Ő „átokká lett.” Amikor törvény alá került, ezzel mindent megkapott, ami a törvény alatti állapotot jellemzi: bűnösséget, elítéltetést, átkot. De tartsuk azt mindig szem előtt, hogy mindezekben Ő „lett.”: természeténél fogva egyik állapotban sem volt, hanem mindenné „lett.” Mindenné értünk lett: értünk, akik törvény alatt vagyunk, értünk, akik ítélet alatt vagyunk a törvény megszegése miatt, értünk, akik átok alatt vagyunk az esküdözések, a hazudozások, a gyilkolások, a lopások a házasságtörések és minden más törvényszegésünk miatt, ami velünk van és házunkban marad.

Törvény alá került, hogy megválthassa azokat, akik a törvény alatt vannak. Átokká lett, hogy megváltsa azokat, akik átok alatt vannak amiatt, hogy a törvény alatt vannak. De akikért ez elvégeztetett, és ami elvégeztetett, azoknak soha nem szabad elfelejteniük azt, hogy ezért Jézusnak olyannak kellett „lennie”, mint ők, akikért mindent megtett. Ezért bárki ember a világon, aki tudja, mi a bűn, tudja azt is, hogy Jézus mit érez iránta és tudja, hogy Ő milyen közel jött hozzá. Aki tudja, mi az elítéltetés, az pontosan tudja, mit érez iránta Jézus, és ezáltal tudja azt, hogy Jézus mennyire együtt tud vele érezni, és meg tudja őt váltani. Aki ismeri a bűn átkát, „saját szívének gyötrelmeit”, az pontosan tudja, hogy Jézus mit tapasztalt meg őerte, és hogy mennyire azonosította Önmagát ezen tapasztalatokban övele. Viselte a bűnöket, ítélet alatt volt, az átok súlya Rá nehezedett, Jézus mégis egész életében itt a bűn, az ítélet, és az átok világában is tökéletes életet élt Isten igazságában anélkül, hogy egyszer is vétkezett volna. Amikor egy ember megismeri a bűnt, az elítéltetést, és a bűn átkát, majd meglátja azt, hogy Jézus ugyanazt tapasztalta meg, amit az ember, akkor az az ember – ha hisz Jézusban - megtapasztalhatja az Isten igazságában való tökéletes élet áldásait, mert Jézus megváltja a bűntől, az ítélettől, és az átoktól, és megvalósítja azt az életében, hogy távol tartja a bűn elkövetésétől.

Krisztus törvény alatt lett, hogy megváltsa azokat, akik törvény alatt vannak. Ezt az áldásos munkát minden emberért elvégzi, aki elfogadja a megváltást. „Krisztus megváltott minket a törvény átkától, átokká lett érettünk.” Hogy átokká lett érettünk, az nem volt hiába: ez a tény elvégzi minden emberben – aki ezt elfogadja - azt a munkát, amit kell. Minden azért volt, „hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által.” (Gal. 3, 14) Mindig szem előtt kell tartanunk azt, hogy leereszkedése a mennyből, Önmaga megüresítése, az, hogy „emberekhez hasonlónak lett”, „testté lett”, törvény alatt lett, bűnös lett - ítélet és átok alá került - ez olyan teljes és valóságos volt, mint minden megváltásra szoruló ember esetében. Mivel mindezeket keresztülment, Ő az örökkévaló megváltás szerzője és képes teljesen kimenteni a legnagyobb mélységekből mindenkit, aki Őáltala Isten elé járul.

VI. FEJEZET

„ASSZONYTÓL LETT”

Mi módon lett Krisztus emberré? Hogyan lehetett emberi természet részese? – Pontosan úgy, ahogy minden ember a földön. Mert meg van írva: „Mivel tehát a gyermekek [az ember gyermekei] testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak.” A hasonlatosképpen azt jelenti: „hasonló módon”, „így”, „ugyanazon a módon.” Tehát Krisztus „ugyanazt” a testet és vért örökölte, mint az ember, és ugyanazon a módon, mint az ember. Az ember születése által lesz részese. Ő is „hasonlatosképpen” lett ezeknek részese. Ez alapján íratott meg: „Gyermekek születtek tőlünk.” Továbbá ez íratott meg: „Kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett.” (Gal. 4, 4) Ő, aki asszonytól született erre a világra, világi természetet kapott. De miért kellett asszonytól születnie? Miért nem embertől? – Amiatt az egyszerű ok miatt, mert ha embertől születik, az nem hozta volna teljes közelségbe az emberiséggel: a bűnnek alávetett állapotba. Asszonytól született azért, hogy természete olyan legyen, mint az emberi természet: bűnös. Hogy ez teljesüljön, asszonytól kellett születnie, mert az asszony és nem az ember volt az első a törvényszegésben. „És Ádám nem csalatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett.” (1 Tim. 2, 14) Ha csak az ember leszármazottja lett volna, akkor nem jöhetett volna el a bűn mezejének teljes szélességében, mert az asszony vétkezett és így a bűn már azelőtt bekerült a világba, mielőtt az ember vétkezett. Krisztus asszonytól született, hogy a bűn hatalmas világával annak világba betörő forrásánál találkozzon. Ha másképp - nem asszonytól - született volna, akkor nem érthette volna el a bűn forrását, és egyáltalán nem válthatta volna meg az embert a bűntől. „Az asszony Magvának” kellett a kígyó fejére taposni, és csak az „asszony magva, aki „asszonytól született”, az találkozhatott a kígyóval annál a pontnál, ahol a bűn a világba betört. Az asszony volt az, aki a világon először törvényszegést követett el. Ő volt az, aki által a bűn a világba bejött. Ezért az emberek fiainak bűnből való megváltásában a Megváltónak, vissza kell mennie az emberért oda, ahol találkozhat az ember vétkezése előtti már a világban meglévő bűnnel. Ezért Ő, aki azért jött, hogy megváltson, „asszonytól született.” Mivel asszonytól született, a bűnt megtalálta azon a ponton, ahol a világba bejött az asszony által. Hogy megtalálja és gyökerestől kiirtsa a világban lévő bűnt, a bűnbe esett emberi természet részesévé kellett lennie.

Máskülönben nem lett volna semmi szükség arra, hogy „asszonytól legyen.” Ha nem került volna a legszorosabb kapcsolatba a világban és az emberi természetben lévő bűnnel, ha egy kicsiny részletben nem egyezett meg volna az emberi természettel, akkor nem volna szükséges, hogy „asszonytól legyen.” De Ő asszonytól lett - nem embertől. Az ember bűnbe akkor esett, amikor már az a világban volt: ez azt mutatja, hogy Krisztus és a világban lévő bűn között,

Krisztus és a bűnös emberi természet között nincs elhatárolódás, még egy kicsiny mértékig sem. Ő testté lett, bűnné lett. Testté lett, a test evilági megromlott állapotában, és bűnné lett, amilyen a bűn. Ezt kellett megtennie ahhoz, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Ha természete csak egy kis mértékben, vagy csak egy kis árnyalattal is eltért volna az emberi természettől, - akik megváltásáért eljött - akkor minden elveszett volna. „Törvény alatt” lett, mert a megváltandó emberek törvény alatt vannak; átokká lett, mert a megváltandó emberek átok alatt vannak; bűnné lett, mert a megváltandók bűnösök – „eladva a bűnnek” – ezért kellett testté lennie és részese kellett, hogy legyen „hasonlatosképpen” annak a testnek és vérnek, ami az emberé; „asszonytól” kellett lennie, mert a bűn a világba először az asszony által került és először benne fogant meg.

Következésképp „mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.” (Zsid. 2, 17) Ha nem a megváltandók testét örökölte volna, akkor semmi haszna nincs annak, hogy testté lett. De ami még ennél is több: a világban csak ez a szegény, bűnös, elveszett emberi test az, ami minden ember sajátja; ha Jézus nem ilyen testté lett, akkor igazán soha nem is jött el ebbe a megmentendő világba. Mert ha olyan emberi természetben jött volna el, amely különbözik az evilági emberi természettől - bár azzal a céllal járt itt a földön, hogy elérje és megsegítse az embert – akkor olyan messze lett volna az embertől, mintha soha nem is jött volna el ebbe a világra.

Az teljesen érthető, hogy Krisztus, megszületésével Mária természetének részese lett – részese annak az „asszonyi” természetnek, akitől Ő „lett.” De az érzéki, bűnös test nem vágyik arra, hogy Isten az Ő szentsége tökéletességében eljőjön hozzá. Ezért erőfeszítéseket tesz azért, hogy elmeneküljön a dicső igazság elől, és felállít egy olyan teóriát, hogy szűz Mária természete különbözik más emberi természettől, hogy az ő teste nem egészen olyan volt, mint az emberiség többi egyedéé.

Ezt a feltételezés az állítja, hogy valamiféle különleges módon Mária megkülönböztetett a többi embertől, hogy Krisztus hozzá illő módon születhessen meg tőle. Ez a felfedezés a csúcspontját abban érte el, amit a római katolikus dogma szeplőtelen fogantatásnak nevez. Sok protestáns - ha nem is a legtöbbször - és más nem-katolikusok is úgy gondolják, hogy a szeplőtelen fogantatás Jézus szűz Mária általi fogantatására vonatkozik. De ez egy nagy tévedés. Ez egyáltalán nem Krisztus Mária általi fogantatására vonatkozik, hanem Mária édesanyja általi fogantatására. A szeplőtelen fogantatás hivatalos és „tévedhetetlen” tanát, a hit részeként ünnepélyesen IX. Pius pápa fogalmazta meg ex cathedra (feltétlen tekintéllyel), 1854. december 8-n:

’Az áldott apostolok, Péter és Pál Ura, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmánál és saját hatalmunknál fogva kijelentjük, kinyilatkoztatjuk és meghatározzuk, hogy a dogma, amely kimondja, hogy a legáldottabb Szűz Mária fogantatása - a mindenható Isten különleges kegyelme és kiválasztása által, Jézus Krisztus, az emberiség Megváltója érdemeit tekintve - mentes volt az eredeti bűn minden

szennyétől. Ez Isten kijelentése, ezért ezt szilárdan és állhatatosan hinnie kell minden hívőnek. Ha bárki mást merészel gondolni szívében, mint amit mi megfogalmaztunk, az tudja meg, mi több, értse meg, hogy saját ítélete fogja elítélni, hogy hitében hajótörést szenvedett és eltért az Egyház egységétől.’ – Katolikus Hit 214. oldal

Katolikus írók ezt a nézetet vallják:

Az ősi írást, a „De Nativitate Christi”-t Szent Ciprián munkáiban találjuk meg. Ő ezt írja: mivel (Mária) „nagyon különbözött a többi embertől, bár emberi természete volt, nem vétkezett, és ezt a természetet adta át.”

Theodor, jeruzsálemi pátriárka azt állította a második nácieai zsinaton, hogy Mária „igazán Isten anyja, és szűz volt a gyermekszülés előtt és után is. Mária még fennköltebb és dicsőbb állapotban teremtett, mint bármely más emberi teremtmény, akár egyéniségét, akár testét tekintjük.- idézet ugyanazon műből 216, 217. old.

Ez a nézet Mária természetét úgy írja le, hogy egyáltalán nem mutat semmiféle hasonlóságot vagy kapcsolatot a valós emberi természettel. Ezt a véleményt éber gondolatainkban tartva lépünk tovább a következő szintre.

A püspöki kar így ír: ’megerősítjük, hogy az Áldott Szentháromság Második Személye, Isten Igéje, akinek isteni természete van öröktől fogva, az Atyától született, Vele egylényegű, az idők teljességekor ismét megszületett, a szűztől, az asszonyi méh által emberi természetet vett magára, olyat amilyen az asszonyé. Amennyire visszatükrözheti a testtelés fenséges titkát a természet rendje, az Áldott Szűz, akit a Szentlélek árnyékolt be, átadta – amint az anyák teszik - a csodálatra méltó Szentháromság Második Személyének igaz emberi természetet, ugyanazt, ami az ő sajátja, így valóságában és igazán is az Ő anyja.’ –Atyáink Hite 198, 199. old.

Most vessük össze ezt a két nézetet. Az első Mária természetét úgy írja le, mint amely „nagyon különbözött a többi emberétől” és „még fennköltebb és dicsőbb, mint minden más ember természete.” Ezen állítás szerint az ő természete nem mutat az emberi természettel semmi hasonlóságot vagy kapcsolatot. A következő nézet pedig azt állítja, hogy Jézus tőle kapta emberi természetét, amely lényegében olyan, mint Máriaé. Ezen teóriából az következik, hogy az Úr Jézus emberi természetében „nagyon különböző” az emberektől, az Ő természete egyáltalán nem emberi természet. Ez a római katolikus dogma Kkrisztus emberi természetéről. A katolikus dogma azt mondja ki, hogy Jézus természete, egyáltalán nem emberi, hanem isteni: „még fennköltebb és dicsőbb, mint más emberé.” Ez viszont azt jelenti, hogy Krisztus természete emberként olyan távoli az emberétől, hogy egyáltalán nem is hasonlít rá, és egyáltalán nem érezhet együtt az emberiséggel. De ez nem a Jézusról való hit. A Jézusról való hit ez: „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak.

Jézusról való hit az, hogy Isten elküldte „az Ő Fiát bűn testének hasonlatosságában.” Jézusról való hit az, hogy „mindenestől fogva

hasonlatosnak kellett lennie az ayafiakhoz.” Jézusról való hit az, hogy „Önmagára vette a mi gyengeségeinket” és „meg tud indulni a mi gyarlóságainkon”, mivel mindenekben megkísértetett, mint mi. Ha nem ilyen lett volna, nem kísértethetett volna meg „hozzánk hasonlóan.” De Ő „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan.” Ezért Ő „mindenekben” „hozzánk hasonló.”

A Katolikus Hitből vett idézettel (amit ebben a fejezetben idéztünk) bemutattuk Róma Krisztus és Mária emberi természetére vonatkozó nézetét. A Zsidókhoz írott levél második fejezete és a Szentírás más ezen témával foglalkozó szövegei – melyeket megpróbáltunk tanulmányunkban úgy idézni, ahogyan vannak - bemutatják az emberi természetben lévő Krisztusról való hitet.

Róma hite Krisztus, Mária és a mi emberi természetünkről az emberi elme azon gondolatából ered, hogy Isten túl tiszta és túl szent ahhoz, hogy bennünk és velünk éljen a mi bűnös emberi természetünkben. Olyan bűnösök, mint mi, nagyon távol állunk az Ő tisztaságától és szentségétől, ezért nem is jöhet le hozzánk olyan állapotban, amelyben mi vagyunk. Az igaz hit – Jézusról való hit – az, hogy bűnös emberi természetünkben - amelyet Krisztus magára vett - távol vagyunk Istentől. De Ő eljött hozzánk, olyan állapotban, amilyenben vagyunk. Ő végtelenül tiszta és szent, mi bűnösök, lealacsonyodottak, elveszettek vagyunk. De Isten Krisztusban a Szentlélek által velünk és bennünk akar lakozni, hogy megmentsen, megtisztítson és szentté tegyen bennünket. Róma hite az, hogy nekünk kell tisztának és szentnek lenni ahhoz, hogy Isten bennünk és velünk lakozzon. Jézusról való hit pedig az, hogy Istennek kell velünk és bennünk lakoznia, hogy tiszták és szentek lehessünk.

VII. FEJEZET

AZ ÖRÖKLÉS TÖRVÉNYE

„Az Ige testté lett.” „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett.” (Gal. 4, 4) „De az Úr mindnyájunk vétékét Őreá vetette.” (Ésa. 53, 6) Mivel Krisztus asszonytól lett, a bűnt ott érte el, ahol az a világba bejött. Hogy ezt megtehesse, asszonytól kellett születnie. Rá nehezültek a bűnök, mindannyiunk bűnei. A világ minden bűne – a világ kezdetétől a végéig – Reá helyeződött: maga a bűn, elkövetett bűneink, bűnre való hajlamunk, öröklődő bűnelkövetésre való készségünk. Csak így lehetett minden bűnt Reá helyezni. Csak úgy tudta teljességében elérni a bűnt, hogy alávetette magát az öröklés törvényének. Enélkül nem lehetett volna Reá helyezni minden elkövetett bűnt a vele együtt járó vétékkel és ítélettel. Mindezekon túl azonban az emberben sokféle módon él a bűnre való hajlam, mely generációkon át öröklődik: ezeket még nem cselekedték meg, de készen állnak arra, hogy amikor alkalom van rá, tényleges bűnelkövetésben nyilvánuljanak meg.

Dávid nagy bűne jó illusztrációja ennek. (Zsolt. 51, 5; 2 Sám. 11, 2) Ahhoz, hogy megszabaduljunk a bűntől nem elég az, hogy az elkövetett bűnöktől megszabadulunk, az ismételt bűnelkövetéstől is meg kell szabadulnunk. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, a bűnre való hajlammal kellett találkozni és le kellett győzni. Annak az erőnek a birtokosává kell válnunk, ami megment bennünket a bűnelkövetéstől- ez egy olyan erő, amely legyőzi az örökletes bűnre való hajlamot. Minden elkövetett bűnünk Krisztusra helyeztetett, Neki számíttatott be, hogy az Ő igazsága lehessen a miénk, az Ő igazsága nekünk számíttasson be. Ugyanakkor bűnre való hajlamunk is Reá helyeződött azzal, hogy testté lett, mert asszonytól megszületve, a mi vérünket és testünket örökölte, hogy az Ő igazsága megnyilvánuljon bennünk, a mi mindennapi életünkben. A bűnt felvett, földi testében érte el, és abban győzte le. „Az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben.” „Ő a mi békességünk...eltörölte az ellenségeskedést az Ő testében.” Elkövetett bűneink Neki számíttattak be, hogy az Ő igazsága számíttasson be nekünk. Elérte és legyőzte a bűnre való hajlamot testben, és megigazult testben. Ez tesz bennünket képessé arra, hogy mi Őbenne, és Ő mibennünk elérje és legyőzze a bűnre való hajlamot, és a mi testünk is ilyen megigazult legyen.

Így lehet az, hogy elkövetett, múltbéli bűneink helyett az Ő igazsága számíttatik be nekünk, mert bűneink Őneki számíttatnak be. Hogy megmentsen bennünket a bűnelkövetéstől, az Ő igazsága számíttatik be nekünk testünkben, és a mi bűnre hajlamos testünk pedig Neki. Ezért Ő a tökéletes Megváltó.

Megment minden elkövetett bűntől, és minden olyan bűntől, amit elkövethettünk volna, ha nem Ő lakozna bennünk. Ha nem az emberek fiainak bűnre hajló testét és vérért vette volna magára, akkor lenne-e bármiféle értelme Krisztus nemzetségi táblázatának, amit az Írás megemlít? Dávid, Ábrahám és Ádám leszármazottja volt; és mivel asszonytól lett, elérte az Ádám bűnbeesése előtti bűnt. A nemzetségi táblázatban benne található Joákim, akit gonoszságáért „úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül” (Jer. 22, 19); Manassé, aki által Júda „rosszabbul cselekedett, mint a pogányok” Akház, aki „lemezítelenítette Júdát és bűnre vitte az Úr ellen”; Roboám, aki Salamontól született és Salamon után elfordult az Úrtól; maga Salamon, aki Dávidtól és Betsabétól született; Ruth, a moábita és Ráháb; Ábrahám, Izsák, Jesse, Asa, Josafát, Ezékiás és Jósiás, a legrosszabbak együtt a legjobbakkal. És még a legjobbak gonosz cselekedetei is fel vannak jegyezve a jókkal egyetemben. Ebben a teljes nemzetségi táblázatban alig van olyan valaki, akinek életében ne lenne valami rossz feljegyezve.

A nemzetségi táblázat vége pedig ez: „Az Ige testté lett és lakozott miközöttünk.”, aki „asszonytól lett.” Ilyen felmenőktől származott le Jézus. De Isten elküldte az „Ő egyszülött Fiát bűn testének hasonlatosságában.” Ez a leszármazás, ez a nemzetségi táblázat azt jelenti, amit minden ember esetében: a nagy törvény szerint az apák vétke rászáll a gyermekekre harmad és negyedíziglen. Ez kísérté a szörnyű pusztai megkísértéseknél és testének

mindennapjaiban. Így tehát az öröklés és átadás által, Ő „megterheltetett a világ bűneivel.” És így megterhelve, hatalmas nehézségek közepette, diadalmasan legyőzte azt, ahol az első emberpár elbukott. Halálával lefizette az elkövetett bűnökért járó váltságdíjat, és így igazán átadhatja az Ő igazságát azoknak, akik azt elfogadják. Kárhoztatta a bűnt a testben, testében eltörölte az ellenségeskedést, ezzel megszabadít bennünket az öröklés törvényétől és így tudja igazságban az Ő isteni természete és ereje a törvény fölé emelni és ott tartani minden embert, aki befogadja Őt. „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.” (Gal. 4, 4)

„Az Isten az Ő fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért [a bűn miatt], kárhoztatta a bűnt a testben, hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm. 8, 3-4) „Ő a mi békességünk...lerontotta... az ellenségeskedést az Ő testében...hogyan ama kettőt [Isten és ember] egy új emberré teremtsen Önmagában, békességet szerezvén.” (Ef. 2, 14-15) „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz...mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” A kísértések akár kívülről, akár belülről jönnek, Krisztus tökéletes pajzs ellenük. Mindenkit megment, aki Őáltala Istenhez járul. Isten elküldte Fiát bűn testének hasonlatosságában, Krisztus felvette a mi bűnös és romlott természetünket. Isten állandóan Vele és Benne volt emberi természetében is- ezzel mutatja meg Isten azt minden embernek, hogy nincs olyan bűnnel terhelt és elveszett lélek ezen a földön, hogy Isten ne lakozna vele és benne örömmel azért, hogy megmentse a bűntől, és hogy az Ő igazságának útján vezesse. Ezért Jézus neve: Immanuel, ami annyit tesz: „Velünk az Isten.”

VIII. FEJEZET

„MINDENEKBEN”

Meg kell jegyeznünk azt, hogy a Zsidókhoz írott levél első és második fejezetében a Krisztus személyére vonatkozó gondolatmenet és érvek főként természetére és lényegére vonatkoznak. A Fil. 2, 5-8 Krisztus Atyához és emberekhez való kapcsolatát mutatja be, legfőképp természetben és külső megjelenésben. Ezt írja a vers: „Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő Istennel egyenlő, hanem Önmagát megüresítette, szolgai formát vett föl, emberekhez hasonlónak lett. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil. 2, 5-8)

Jézus megüresítette magát, emberré lett: Isten megnyilvánult emberként. Amikor Jézus megüresítette magát egy részről emberként jelent meg, másrésről Istenként jelent meg. Így Őbenne isteni és emberi egyesült békességben. „Mert Ő mi békességünk, ki eggyé tette mindkettőt [Istent és embert],...az ellenségeskedést az Ő testében eltörölte,...hogyan ama kettőt [Isten és ember] egy új emberré teremtsen Ő magában, békességet szerezve. (Ef. 2, 14-15)

Aki egykor Istennek formájában volt, emberi formát vett magára. Aki egyenlő volt Istennel, egyenlővé vált az emberrel. Aki Teremtő és Úr volt, teremtmény és szolga lett. Aki Isten képmása volt, emberekhez hasonló lett. Aki Isten és Lélek volt, az emberré és testté lett. (Ján. 1, 1, 14) Ez nemcsak a formára, hanem lényegre is igaz, mert Krisztus Isten volt, természetét és lényegét tekintve. Emberekhez hasonlóvá lett, emberi természetet és emberi lényegét vett fel.

Krisztus Isten volt, és emberré lett. Amikor emberré lett, olyannyira ember lett, mint amennyire Isten volt. Az ember szintjére ereszkedett, hogy az embert felemelhesse oda, ahol Ő volt és van. Hogy az embert megmentse abból az állapotából, amiben van, azzá lett, ami az ember:

Az ember test. (1 Móz. 6, 3; Ján. 3, 6) „És az Ige testté lett.” (Ján. 1, 14; Zsid. 2, 14)

Az ember a törvény alatt van. (Róm. 3, 19) Krisztus is „törvény alatt lett.” (Gal. 4, 4)

Az ember átok alatt van. (Gal. 3, 10; Zak. 5, 1-4) „Krisztus átokká lett.” (Gal. 3, 13)

Az ember bűn alá van rekesztve (Róm. 7, 14) és hamissággal megterhelhetett. (Ésa. 1, 4) És „az Úr mindnyájunk vétkét Őreá helyezte.” (Ésa. 53, 6)

Az ember „a bűn teste.” (Róm. 6, 6) És Isten Krisztust „bűnné tette értünk.” (2 Kor. 5, 21) Így tehát, szó szerint „mindenestől fogva hasonlatos lett az atyafiakhoz.”

De nem szabad arról megfeledkezni, és állandóan szem előtt és szívünkben kell azt tartani, hogy ezek közül eredetileg semmi nem volt Krisztusé: sem a romlott test, sem a bűn, sem az átok. Nem ilyen volt eredeti természete, teljesen bűn nélkül volt. Mindezekre Ő csak „lett.” „Szolgai formát vett föl, emberekhez hasonlóvá lett.” De mindezek előtt Ő nem ilyen volt, de ilyen lett, hogy az ember olyan lehessen most és mindörökké, amilyen Ő.

Krisztus Isten Fia volt. Emberfia lett, hogy az emberek fiai Istennek fiai lehessenek. (Gal. 4, 4; 1 Ján. 3, 1)

Krisztus megelevenítő Szellem. (1 Kor. 15, 45) Testté lett, hogy az ember, aki test, lélekké lehessen. (Ján. 3, 6; Róm. 8, 8-10)

Krisztus, akinek isteni természete volt, emberi természet részesésévé lett, hogy mi, akik mindnyájan emberi természet részesei vagyunk „isteni természet részesei lehessünk.” (2 Pét. 1, 4)

Krisztus, aki nem ismert bünt, bűnné lett, bűnös emberré, hogy mi emberek, akik nem ismerjük az igazságot, igazzá lehessünk, Isten igazsága lehessen a mienk. És mivel Isten igazsága – ami az embernek adatik Krisztusban – a valódi

igazság, úgy az ember bűne - amivé Krisztus lett testben - a valódi bűn. Bűneink valós bűnök, tehát amikor ezeket a bűnöket Krisztus magára vette, valósággal az Ő bűneivé lettek.

Amilyen biztos az, hogy a bűnökkel együtt jár a bűnösség és a mi bűnösségünk, olyan biztos az, hogy bűneink és bűnösségünk mind Őrá helyeztetett.

Amikor érezzük, hogy bűneink igazán elítélnék és elcsüggesztenek bennünket, akkor az is biztos, hogy ismeri bűneink által érzett elítélést és csüggedést, mert bűneinket magára vette. A bűnök megismerése miatti bűnösség, elítélés és elcsüggedés érzése is az Ővé lett – oly tudatosan megtapasztalta, mint egy bűnös ember ezen a földön. Ez a hatalmas igazság elvezet minden bűnös embert a dicső igazságra, „Isten igazságára.” Ezen igazság által a Jézusban hívők tudatosan megtapasztalják a nyugalmat, békét, örömet úgy, mintha egyek lennének a menny szentjei közül. Aki ismeri Isten igazságának magasságát, az ismeri az emberi bűn mélységeit is. Ismeri az emberi bűn mélységeit és Isten igazságának dicsőséges magasságait. Ezáltal „ismeretével Igaz Szolgám sokakat megigazít.” (Ésa. 53, 11) Ezáltal képes kiszabadítani minden bűnöst a bűn legnagyobb mélységeiből és fel tudja emelni az igazság legnagyobb magasságába, Isten igazságába.

„Mindenekben” olyanná lett, mint mi. Olyan teljes volt ez, hogy elmondhatta, amint mi is elmondhatjuk: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól.” (Ján. 5, 30) Ez a Tőle származó tökéletes igazság: teste – amit magára vett – bűnösségében és gyengeségében olyan volt, mint bármely ember, aki Isten és Krisztus nélkül van. Mert Nélküle képtelen az ember bármit is cselekedni. Vele és Általa: „Mindent meg tudok cselekedni.” De akik Nélküle vannak, azokról ezt írja a vers: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Ján. 15, 5) Önmagáról így szolt: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól”: ez bizonyossá teszi azt, hogy testben – romlottságunk miatt, amit Ő magára vett; öröklött és valódi bűnösségünk miatt, mely Reá helyeződött – pontosan olyan volt, mint az ember, aki testében öröklött és valódi bűneivel megterheltetve él, és Isten nélküli. Így gyengén, bűnökkel megterhelve, reménytelenül, ahogyan mi is vagyunk, mégis isteni hitben kijelentette: „Én Őbenne bízom.” (Zsid. 2, 13)

Azért jött, hogy „megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.” Hogy az elveszetteket megmentse, úgy jött hozzájuk, ahogy vannak. Az elveszettek közé helyezte magát. „A bűnösök közé számláltatott.” „Bűnné lett.” Az elveszettek gyenge és romlott állapotában is Istenben bízott, hogy meg tudja szabadítani és menteni Őt. Megterheltetett a világ bűneivel, megkísértetett mindenben, mint mi, mégis reménységét és bizalmát Istenbe helyezte, hogy Ő meg tudja menteni a bűnöktől és meg tartja Őt a bűn elkövetésétől. (Zsolt. 69, 1-21; 71, 1-20; 22, 1-22; 31,1-5)

Ez Jézus hite: Jézus hitének ez az a pontja, ahol eléri az elveszett, bűnös embert, ezen a ponton segít neki. Így mutatkozik meg az a tökéletesség, hogy nincs olyan ember a földön, aki ne remélhetne Istenben, senki sem olyan elveszett, hogy ne lehetne megmenthető azáltal, ha Jézus hitével bízik Istenben. Jézus az

elveszettekben az Ő hite által hisz és bízik Istenben, hogy megment a bűntől és erőt ad arra, hogy távol maradjon a bűnelkövetésétől – ez az Ő győzelme, amit elhozott minden ember számára, ez az Ő isteni hite, ami által minden ember remélhet és bízhat Istenben, és rátalálhat Isten erejére, ami megszabadít a bűntől, és távol tart a bűnelkövetéstől. Az a hit, amit Ő gyakorol és amely által elnyerte a világ, a test és a gonosz feletti a győzelmet – ez a hit az Ő ingyen ajándéka minden elveszett ember számára. „Az a győzelem, ami legyőzte a világot, a mi hitünk.” Ennek a hitnek Jézus a Kezdője és Bevégzője.

Ez az a hit Jézus hite, amely az embereknek adatott. Ezt a hitet az embernek el kell fogadni, hogy élete legyen. Ez Jézus hite, amit most, a Harmadik Angyali Üzenet idején el kell fogadni és meg kell tartani, hogy megmentsen a „fenevad és az ő képének” imádatától és képessé tegyen Isten parancsolatainak megtartására. Jézus hitére vonatkoznak a Harmadik Angyali üzenet záró szavai: „Itt van a szenteknek békességes túrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondtunk az, hogy „OLYAN Főpapunk van.” Mindazt, amit a Zsidókhoz írott levél első és második fejezetében találunk, fontos és előzetes alap Krisztus Főpapságához. Mert „annakokáért mindenektől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy [azért, hogy] könyörülő legyen és hű Főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő Maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid. 2, 17-18)

IX. FEJEZET

FŐPAPUNK TOVÁBBI JELLEMZŐI

A Zsidókhoz írott levél első két fejezetének gondolatmenetével kezdődik a harmadik. A nagy horderejű gondolatmenet ezzel a szép intéssel folytatódik: „Annakokáért szent atyafiak, elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak Apostolára és Főpapjára, Krisztus Jézusra, aki hű ahhoz, aki Őt rendelte.” Krisztus megjelent testben, „mindenekben” hozzánk hasonlóvá és legközelebbi hozzátartozónkká lett. Most itt az igevers azt kéri tőlünk, hogy szemléljük szerepéhez való hűségét.

Az első Ádám nem volt hű. Az utolsó Ádám „hű” volt „Ahhoz, aki Őt elrendelte, valamint Mózes is az ő egész házában [Isten házában]. Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent elkészített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az Ő [Isten] egész házában, mint szolga, a hirdetendőknek bizonyosságára; Krisztus ellenben mint

Fiú [hűséges volt] a Maga háza felett; akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk.”

A következő versek idézik Izráelt, akik kijöttek Egyiptomból, de nem voltak hűségesek, és nem mehettek be Isten nyugodalmába, mert nem hitek Benne. Ezért itt áll számunkra egy intés: „Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az Ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. Mert nekünk is hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak: de nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, akik hallották. Mert mi hívők bemegyünk a nyugodalomba”, ha hiszünk abban, aki Önmagát adta bűneinkért. Akkor léphetünk be a nyugodalomba, ha minden bűnünk megbocsáttatik azáltal, hogy hiszünk Abban, aki hű volt minden kötelessége teljesítésében, az életben meglévő minden kísértés ellenére is. Akkor léphetünk be a nyugodalomba és maradhatunk ott, ha részesülünk az Ő hűségéből, amelyben és amely által mi szintén hűek leszünk Ahhoz, aki elhívott bennünket. Mert szemlélvén Őt - „a mi vallásunk Főpapját” - az Ő hűségében, meg kell látnunk, hogy „nem olyan Főpapunk van, aki ne tudna megindulni a mi gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. (megj. Az angol Biblia így írja: de bűn nélkül) (Zsid. 4, 15)

Olyan Főpapunk van, aki meg tud indulni gyarlóságainkon. Amiért meg tud indulni és megindul rajtuk az, hogy „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan.” Nincs olyan pont az ember életében, amelyben pontosan ugyanúgy ne lett volna Ő is megkísértve; és olyan valóban érezte a megkísértést, mint mi. Bár mindenben megkísértetett hozzánk hasonlóan, és érezte a kísértés hatalmas erejét, akkor is mindenben hű maradt, és legyőzte azokat „bűnelkövetés nélkül.” A Benne való hit által – hűsége által – megtalálhat minket az összes kísértés, mégis bűn elkövetése nélkül legyőzhetjük őket.

Ez a mi megváltásunk: Krisztus testté lett, mindenestől fogva hasonlatossá lett az atyafiakhoz, mindenekben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, hogy „könyörülő kegyen és hű Főpap az Isten előtt való dolgokban.” Nem csak azért, hogy „engesztelést szerezzen a nép bűneiért”, hanem azért is, hogy „segítsen”-győzzön, segítsen a tűrésben, megszabadítson a szenvedésektől – „azokon, akik megkísértetnek.” Ő a mi könyörületes és hű Főpapunk, aki segít nekünk, amikor megkísértetünk, megtart bennünket a kísértésben való eleséstől, és távol tart attól, hogy bűnbe essünk. Ő „száll szembe” a kísértésekkel, így mi nem esünk el, hanem legyőzzünk a kísértést és diadalmasan fölé emelkedünk, bűnt nem elkövetve.

„Lévén annakokáért nagy Főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. (Zsid. 4, 14) Mivel látjuk, hogy ilyen Főpapunk van, ezért „járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, s kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” Továbbá, hogy bemutassa hű Főpapunkat, az írás ezt mondja: „Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, aki képes

együtt érezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal.” (Zsid 5, 1-2) Hogy hű és könyörületes főpap legyen az Isten előtt való dolgokban, és hogy sokakat dicsőségre vigyen, illendő volt, hogy Üdvösségük Fejedelme „körül” legyen „véve romlottsággal”, hogy kísértések által megpróbáltasson, hogy „fájdalmak férfia és betegség ismerője” legyen, és „mindenekben” legyen emberi tapasztalata azért, hogy igazán képes legyen „együttérezni a tudatlanokkal és a tévelygőkkel.” Röviden: hogy „könyörülő és hű Főpap” legyen „az Isten előtt való dolgokban”, illendő volt, hogy Őt „szenvetések által tegye tökéletessé.”

„És senki sem veszi magának e tisztességet [főpapság], hanem akit Isten hív el, miként Áront is. Hasonlóképpen Krisztus sem maga dicsőítette meg Magát azzal, hogy Főpap lett, hanem az, aki így szólott hozzá: Én Fiam vagy Te, ma születek téged. Miképpen másutt is mondja: Te örökkévaló Pap vagy, Melkisédek rendje szerint. Ki az Ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet, és tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek. Nevezetve az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak.” (Zsid. 5, 4-10)

„És amennyiben nem esküvés nélkül való, mert amazok [a lévítai papság] esküvés nélkül lettek papokká, de ez esküvéssel, az által, aki azt mondta Néki: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, Te Pap vagy örökké Melkisédek rendje szerint, annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus.” Így mindenekfelett, Isten esküje által, Jézus Főpappá lett. Ezért nekünk „annyiban jobb” „Főpapunk van.”

Továbbá, „És amazok [Áron rendje], jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak, de ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. (Zsid. 7, 23-24) Isten esküje által örökre Főpap lett. Főpap lett „az enyészhetetlen életnek ereje szerint.” (Zsid 7, 16) Ezért „Ő mindörökké él.” Mivel örökké él, „főpapsága változhatatlan.” Mindezek miatt „Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettük.” (Zsid. 7, 25) Nekünk „olyan főpapunk van.” „Mert ilyen főpap illetett minket, szent ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az egeknél magasságosabb volt, akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéért, mert ezt egyszer megcselekedte, Magát megáldozván. Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tökéletes Fiút [Főpapot]. (Zsid. 7, 26-28)

X. FEJEZET

„A FŐDOLOG”

„Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan Főpapunk van.”
És ami az amire nézve ez a „fődolog”?

1. hogy Ő, aki nagyobb az angyaloknál, mert Isten, kisebbé tétetett az angyaloknál emberként.
2. hogy Ő, akinek isteni természete volt, emberi természetűvé lett.
3. hogy Ő, aki mindenben olyan volt, mint Isten, mindenben olyanná lett, mint az ember.
4. hogy emberként mindenekben megkísértetett és soha nem vétkezett, hanem mindenben hűséges volt Ahhoz, aki felkente Őt.
5. hogy emberként mivel mindenekben megkísértetett, mint mi emberek, átérzte gyengeségünket, és tökéletessé lett szenvedések által, hogy hű és könyörületes Főpap legyen, és Isten nevezte ki a Főpappá.
6. hogy az örök élet hatalma által lett Főpappá.
7. és hogy Isten esküje által lett Főpappá.

Ezek Isten Igéjének fő jellemzői, amelyekre nézve a „fődolog” ez: „Olyan Főpapunk van.”

És ez még csak egy része a „fődolognak.” Mert a teljes kijelentés a „fődologról” ez: „Olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sáturnak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.” A földi sátrat ember emelte, ember készítette. Igaz, ez a sátor az Úr irányítása alapján készült és állítatott fel, mindazonáltal messze nem olyan, mint az igazi szentély, melyet az Úr Maga épített- mert annyira különbözik Isten munkája az emberétől. A „világi szentély” a maga szolgálataival rövidebben van bemutatva és jelentősége is rövidebben van leírva a Zsidókhöz írott levél 9. fejezetében, mint ahogyan azt egyébként le lehetne írni. Ezért csak a Zsid. 9, 2-12-ig idézzük bezárólag: ”Mert sátor építettett az első, amelyben volt, a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása, ezt nevezték szenthelynek. A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének. Melyben volt az arany füstölő oltár, és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái, fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, amikről most nem szükséges külön szólni.

Ezek pedig ekképpen lévén elrendezve, az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, a másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. Azt jelentetvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván az első sátor. Ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt. Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal - melyek testi rendszabályok - a megjobbulás idejéig kötelezők. Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövő javának Főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül. És

nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer és mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.”

Az a szentély csak egy „példázat” volt, de példázat volt a „jelenkori időre.” Abban papok és főpapok szolgáltak és ajánlottak ajándékokat és az áldozatokat. De minden sátori főpapság, szolgálat, ajándék, és áldozat csak egy „példázat a jelenkori időre” mert „nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattelvőt.” Ez a sátor és szenthely csak egy mása volt annak a szenthelynek és sátornak, amit az Úr épített és nem ember. A sátor főpapja csak mása volt Krisztusnak, aki a sátor és az igazi szenthely Főpapja. A főpap földi szolgálata csak a mása volt Krisztus, a mi nagy Főpapunk szolgálatának „aki a mennyei Felség jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.”

A papok áldozatai a földi szentélyszolgálatban csak másai voltak Krisztus, az igaz Főpap szentélyszolgálati áldozatának. Így Krisztus volt az igazi jelentése és értelme az egész főpapi és a földi szentélyszolgálatnak és a szolgálat bármely része, ami „e jelentés” nélkül zajlott, egyszerűen értelmetlen volt. Amilyen biztos, hogy Krisztus az igaz Főpap – melynek a lévitai papság csak mása volt - olyan biztos az, hogy az a szentély, ahol Krisztus szolgál, az igaz szentély, melynek a földi lévitai szolgálat csak a mása volt. Megíratott: „Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén olyan papok, akik a törvény szerint áldoznak ajándékokkal. Akik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, amint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátort; meglásd úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts amely a hegyen mutattatott néked.” (Zsid. 8, 4-5)

„Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél [földi áldozatok] különb áldozatokkal. Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” És „magában a mennyben”, a keresztyén szolgálatban látható volt az Isten trónja, az arany oltár és egy angyal arany tömjénezővel, a szentek könyörgéseit ajánlva, „és felment a tömjén füstje a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten elébe.” (Jel. 4, 5; 8, 2-4) „Ugyanakkor megláttatott az Ő temploma és az ő szövetségének ládája.” (Jel. 11, 19, 15, 5-8; 16, 1) Továbbá „hét tűzlámpás égett a királyiszék előtt” (Jel. 4, 5) Ott szintén látható volt valaki, hasonló az ember Fiához, főpapi öltözkébe öltözve. Van igaz szenthely, melyről a korábbi szentélyt mintázták, ezért biztos, hogy van igaz főpapság, amelyről a korábbi főpapságot mintázták. Krisztus, a mi Főpapunk szolgál ebben a szentélyben, mint ahogy korábban a papság szolgált a földi sátorban. És „Födolog pedig azokra nézve, amiket mondtunk, az, hogy olyan Főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített.”

XI. FEJEZET

„HOGY ÖKÖZÖTTÜK LAKOZZAM”

Amikor az Úr átadta Izráelnek a szentély elkészítésére vonatkozó útmutatásokat - amelynek példázatnak kellett lennie a jelenkori időkre -, ezt mondta: „És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam.” (2 Móz. 25, 8) „Hogy öközöttük lakozzon”- ez volt a szent hajlék megépítésének célja. Ez a cél még jobban látható a következőkben: „Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszenteltetik [„Izráel”] az én dicsőségem által. És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt; Áront és az ő fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek. És az Izráel fiai között lakozom, és nekik Istenük leszek. És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az ő Istenük, aki kihoztam őket Egyiptom földjéről, hogy közöttük lakozhassam, én, az Úr az ő Istenük.” (2 Móz. 29, 43-46; és 3 Móz. 26, 11-12) A cél nem az volt, hogy az Úr egyszerűen csak közöttük éljen a tábor közepén felállított szent hajlékban. Izráel tévesen gondolkodott a szent hajlék hasznát illetően és a szentély majdnem teljesen elveszítette valós célját. Amikor a hajlékot megépítették és felállították a tábor közepén Izráel számos gyermeke úgy gondolta, hogy ez elégséges; és így fog Isten közöttük lakozni. Az igaz, hogy Isten a hajlékban lakott. Az hogy, csodálatosak a berendezési tárgyak még nem minden. A gyönyörű épület és csodás berendezési tárgyak mellett a nép ide hozta áldozatait és felajánlásait, és a nép érdekében történtek áldozatok és felajánlások. A papok folyamatosan végezték szolgálatukat és a főpap is végezte az ő szent szolgálatát. Ezek nélkül a szent hajlék gyakorlatilag egy üres dolog volt, még akkor is, ha az Úr lakott benne.

Mi volt a jelentése és az értelme ezen dolgoknak? Nézzük: amikor Izráel egy gyermeke „vétkezett az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy, amint nem kellene cselekednie” és „bűnös” lett, akkor „saját szabad akaratából” elhozta a szent hajlék ajtajához az áldozati bárányt. Mielőtt a bárányt felajánlotta volna áldozatul, az a személy, aki hozta a bárányt, a fejére tette a kezét, megvallotta bűneit és „engesztelést szerzett a maga számára.” Miután ráolvasta a bűneit, megölte a bárányt. Vérének egy medence fogta fel. A vér egy részét az égőáldozati oltár köré hintették „ami a szentély ajtajánál volt”; valamennyit tett „a füstölő oltár szarvaira, amely ott van a gyülekezet sátorában”, egy részét a pap hintette „hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függőnye felé”, a maradékot ráöntötték „az egészen égőáldozat oltárának aljára, amely a gyülekezet sátorának nyílása előtt van.” A bárányt elégették égőáldozatként az oltáron. Erről az egész szolgálatról ez a végkövetkeztetés íratott meg: „És engesztelést szerez számukra a pap, és megbocsáttatik nekik.” Az egész gyülekezet bűnéért és bűnvallásáért végzett szolgálat is ehhez hasonló volt; de ugyanúgy volt reggeli és esti szolgálat is az egész gyülekezetért. De akár egyéni, akár gyülekezeti

szolgálat, a vége mindig ez: „És engesztelést szerez számára (számunkra) a pap, és megbocsáttatik neki (nékik)” Lásd 3 Móz. 1-5. fejezet. A szentélyszolgálat évente lett teljessé. A szolgálat teljessé tételének napján, a hetedik hónap tizedik napján, egy különleges „engesztelési nap” volt, vagy a szenthely megtisztítási napja. Ezen a napon a szolgálatot a Szenthelyen végezték. Ez a nap „egyszer egy évben” volt, amikor „egyedül a Főpap” ment be „a Legszenőbb helyre” vagy a Szentek Szentjébe. A főpapról és szolgálatáról ez íratott meg: „És végezzén engesztelést a szentek szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is végezzén engesztelést, sőt a papokért és az egész összegyülekezett népért is engesztelést végezzén.” (3 Móz. 16, 2-34; Zsid. 9, 2-8) A szentélyszolgálat, az áldozatfelajánlás, a papok szolgálata és a főpap egyedüli szolgálata az engesztelésért, a nép bűnbocsánata és bűneltörlése érdekében történt. A bűnök miatt - mert „vétkezett az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy amint nem kellene cselekednie” - engesztelést kellett végezni és bűnbocsánatot kellett nyerni. Az engesztelés szót szó szerint kell érteni. (megj: az angolban jól elkülöníthető részekre lehet tagolni az engesztelés szót --at-one-ment-eggyé tétel, eggyé tevés) A bűn elválasztotta a népet Istentől. Ezek a szolgálatok újra egyesítették (eggyé tesz, eggyé válik) őket Istennel.

A megbocsátás szót is szó szerint kell érteni. (megj: az angolban ezt a szót is lehet elkülöníthető részekre tagolni -- give for-adni vmit vmiért) Hogy a bűn meg legyen bocsátva, adni kell valamit a bűnért. A bűnbocsánat egyedül Istentől jön. Mit ad Isten, mit adott Ő a bűnökért? Adta Krisztust és Krisztus „Önmagát adta a mi bűneinkért.” (Gal. 1, 4; Ef. 2, 12-16; Róm. 5, 8-11) Ezért amikor egy ember, vagy az egész izráeli gyülekezet vétkezett és vágyott a bűnbocsánatra, az egész probléma, a bűnbocsánat, az engesztelés, a megváltás terve a szemük előtt rajzolódott ki. A hozott áldozat hitben való áldozat volt, melyet Isten már megtett azzal, hogy Fiát adta a bűnökért. Ebben a hitben Isten elfogadta a bűnösöket, és a nép elfogadta Krisztust bűnáldozatként. Így eggyé válhattak Istennel, és Isten közöttük lakozhatott, ami azt jelentette, hogy Isten lakozott minden szívben és ott élt mindenki életében, hogy a szívet és az életet „szentté, tisztává, bűnőktől elválasztottá” tegye. A szent hajlék Izráel táborának közepén annak az igazságnak bemutatása és példája volt, hogy Ő minden emberben ott kíván lakozni. (Ef. 3, 16-19) A zsidó nemzetből néhányan korszakokon át szemlélhették a szent hajlékban ezt a hatalmas megmentő igazságot. De a testi Izráel az évek során elfelejtkezett erről az igazságról és megálltak annál a gondolatnál, hogy Isten a szent hajlékban lakozik a tábor közepén, és nem igényelték Isten személyes jelenlétét életükben. Istentiszteletükben a külsőségek és a formalitások lettek fontossá, nem tették azt lelkivé és bensőségesse. Ezért életük változás nélkül és szentségtelenül folytatódott tovább. Akik kijöttek Egyiptomból, elfelejtették azt a hatalmas dolgot, amit Isten értük cselekedett és „elhullottak a pusztában.” (Zsid. 3, 17-19) Ugyanezt a hibát követte el a nép akkor, amikor Kánaán földjére léptek. Bizalmukat csak annyira helyezték az Úrba, hogy Ő ott él a szent hajlékban. Nem engedték, hogy a szent hajlék és a

szentélyszolgálat eszköz legyen ahhoz, hogy Isten bennük élhessen hit által. Következésképp, a gonoszság csak növekedett életükben. Ezért Isten megengedte, hogy a szent hajlékot lerombolják, és a szövetség ládáját elvigyék a pogányok. (Jer. 7, 12; 1 Sám. 4, 10-22) Erre azért volt szükség, hogy a nép minden tagja megtanulja meglátni, megtalálni, és tisztelni Istent, hogy megtalálják Őt, és mindenkiben személyesen benne lakozhasson. Körülbelül 100 évig Izráel szent hajlék és szentélyszolgálat nélkül maradt. Dávid volt, aki helyreállította, és a Salamon által építtetett nagy templomban kezdődtek meg újra a szolgálatok. De az igaz célt ismét szem elől tévesztették. A formalizmus és a vele járó romlottság mind jobban és jobban növekedett, amíg Izráelben az Úr ennek kimondására kényszerült: „Gyűlölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben. Még ha égőáldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem, kövér hálaáldozataitokra rá sem tekintek. Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom. Hanem folyjon az ítélet, mint a víz és az igazság, mint a bővízü patak.” (Ám. 5, 21-24) Ésaías által Júdea-ban is megfogalmazott egy kérést: „Halljátok az Úrnak beszédét Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! Mire való nékem a véres áldozataitoknak sokasága? Ezt mondja az Úr: Megelégettem a kosok egészen égőáldozatit és a hízlalt barmok kövérét, és a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm. Ha eljöttek, hogy színem előtt megjelenjete, ki kívánja azt tőletek, hogy pitvaraimat tapossátok? Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jóillattétel utálat előttem, újhhold, szombat s ünnepre felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. Újhholdaitokat és ünnepeiteket gyűlöli a lelkem, terhemre vannak, elfáradtam viselni. És ha kiterjesztitek kezeiteket, elrejttem szemeimet előletek, sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom. Vérrel rakván kezeitek. Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szűnjetek meg gonoszt cselekedeni. Tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakokodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa. 1, 10-18) De még erre a kérésre sem figyeltek. Izráelt ezért fogságba hurcolták, földje pusztán hagyatott gonoszsága miatt. Ugyanez a végzet lebegett Júda felett is. A Júdát fenyegető veszedelem szintén azért volt, mert az Úr még mindig azért küzdött, hogy megértesse a nemzettel azt, amit még mindig nem értettek meg: a templom megléte és Isten jelenléte a templomban milyen célból van; hogy ne csak eszköznek tartsák a templomot a benne folyó bűnbocsátó és engesztelő szolgálatokkal, hanem lássák meg, hogy Ő, aki a templomban lakik, bennük is akar lakozni. Az Úr ismét kérte a népet Jeremiás által, mert menteni akarta őket bűneikből, meg akarta láttatni és el akarta fogadtatni velük a templom és a benne folyó szolgálatok igaz jelentésének és értelmének nagy igazságát. Így szólt: „Íme, ti hisztetek a hazug beszédeknek haszon nélkül! Nemde loptok, öltök és paráználkodtok, hamisan

esküsztek, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után jártok, akiket nem ismertek. És eljöttök és megálltok Elöttem e házban, amely az Én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk, hogy ugyanazokat az utálatosságokat cselekedhessétek! Vajon latrok barlangjává lett-e ez a ház tielőttetek, amely az Én nevemről neveztetik? Íme én is látok, ezt mondja az Úr! Mert menjetek csak el az Én helyemre, amely a Silóban van, ahol először lakoztam az Én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért! Most pedig mivelhogy mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, azt mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szoltam, és szoltam ti néktek, de nem hallottátok, és kiáltottam néktek, de nem feleltetek: azért úgy cselekszem e házzal, amely az én nevemről nevezték, amelyben ti bizakodtok, és e hellyel, amelyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem. És elvetlek titeket színem előtt, amint elvettem mind a ti atyáitokfiat, Efraimnak minden magvát. És te ne imádkozzál e népért, se jajszót, se könyörgést ne emelj értük, és nálam közben ne járj, mert meg nem hallgatlak téged!...Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könnyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel nappal sirathatnám az én népem leányának megöltjeit! Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlük, mert mindnyájan paráznák, hitszegők gyülekezete! Felvonták nyelvüket, mint kezűket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön, mert gonoszságból gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr! (Jer. 7, 8-16; 9, 1-3) Mik voltak azok a „hazug beszédek” amelyekben a nép bízott? Ezek: „Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!” (Jer. 7, 4) Egészen világos az, hogy a nép, bár az istentiszteletet és a templomszolgálatot megtartotta, ezek csak formálisak voltak. Teljesen hiányzott a templomszolgálat igazi célja, amely az volt, hogy Isten megújítsa és szentté tegye életüket azáltal, hogy az egyes emberekben benne él. Mivel ez teljességgel hiányzott, saját szívük gonoszsága egyre jobban és jobban megnyilvánult. Emiatt minden áldozatbemutatásuk, imájuk, istentiszteletük csak zaj és hamisítvány volt, mivel szívük, életük változatlan és szentségtelen maradt. Ezért „az a beszéd, amelyet az Úr szólt Jeremiásnak, mondván: Állj az Úr házában ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, akik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! Így szól a Seregeknek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Mert ha csak valóban megjobbítjátok a ti útaitokat és cselekedeteiteket, ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között, ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után nem jártok a magatok veszedelmére, akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, amelyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.” (Jer. 7, 1-

7) Ahelyett, hogy engedték volna, hogy Isten elérje célját bennük a templomszolgálatokkal, a nép teljesen megrontotta ezt a szándékot. Ahelyett, hogy engedték volna, hogy a templomszolgálatok - melyeket Isten az Ő kegyelméből adott nekik - arra tanítsák őket, hogy az Úr közöttük akar élni igazságban úgy, hogy szívükben él és megszenteli életüket; ehelyett teljesen megvetették a templomszolgálat igaz célját és teljesen megrontották azzal, hogy jóváhagyták a legnagyobb gonoszságok hamis céljait és elrejtették a legmélyebb, legsötétebb szentségetelenségeket. Ilyen rendszerre nem volt más gyógyszer csak a pusztulás. A várost legyőzték, a népet foglyul ejtették a pogányok. A templomot, a „szent és gyönyörű házat” lerombolták. A város és a templom egy leégett fekete rom lett, a népet pedig babiloni fogságba hurcolták, ahol kesergésük és a nagy veszteség miatti mély megrendülésükben keresték, megtalálták és imádták az Urat. Ez annyira megváltoztatta életüket, amit akkor tehettek volna meg, amikor még állt a templom, és örökre fennállt volna. (Zsolt. 137, 1-6) Isten alázatos és megváltozott népet hozott vissza Babilonból. A templomot újra felépítették és szolgálatait helyreállították. A nép ismét földjén és városában élt. De a hitehagyás ismét bekövetkezett. Ugyanez megismétlődött addig, amíg Jézus, a templom és a templomszolgálatok középpontja eljött Övéihez, és a régi dolgok újra uralkodóvá válhattak. (Máté 21, 12-13; 23, 13-32) Szívükben halálra üldözték Őt, külsőleg pedig oly szentek (?) voltak, hogy nem mehettek át Pilátus törvényházi hallján „hogy meg ne fertőztessenek.” (Ján. 18, 28) Az Úr kérése még mindig az volt a néphez, mint régen- találják meg saját személyes életükben a templomszolgálatok jelentését és így megmenekülnek attól a végzettől, attól a nagy vétektől, amibe állandóan visszaestek, amely a nemzetet mindig legyőzte történelme folyamán. Egy nap a templomban Jézus így szólt a tömeghez: „Rontsátok le a templomot és három nap alatt megépítem azt. Mondták azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? Ő pedig az Ő testének templomáról szólt.” (Ján. 2, 19-21) Amikor Jézus a templomban beszélt a népnek, „az Ő testének templomáról”, még akkor is azon igyekezett, - mint egész történelmük során - hogy megértsék a templom és a benne folyó szolgálatok célját, hogy az ott végzett szolgálatok által Isten úgy akar velük és bennük élni, amint a templomban él. Ha bennük él, akkor megszenteli bennük lakóhelyét, hogy testük az élő Isten igaz temploma legyen, mert Isten lakozik bennük és közöttük jár. (2 Kor. 6, 16; 1 Kor. 3, 16-17; 3 Móz. 26, 11-12; 2 Sám. 7, 6-7) Még mindig nem látták meg az igazságot. Nem változtak meg. Nem értették meg a szent hajlék célját. Elutasították Jézust, aki személyesen eljött azért, hogy bemutassa nekik ezt az igaz célt és az igaz Utat. Ezért ismét nem volt más gyógyszer, csak a pusztulás. A várost ismét elfoglalták a pogányok. A templomot, a „szent és gyönyörű házat” tűz pusztította el. Ismét fogságba vitettek és örökre szétszórattak, és „bujdosóvá lesznek a pogányok között.” (megj: itt az angol Biblia a pogányok helyett a nemzet szót használja, tehát bujdosók lesznek a nemzetek között) (Hós. 9, 17) Ismét hangsúlyoznunk kell, hogy a földi szent

hajlék, a földi templom, és a templomszolgálatok csak mása volt az igazinak, mert az igazi szolgálat a mennyben volt. Amikor a szent hajlék gondolatát Isten először tárta Mózes elé, így szólt hozzá: „Meglásd...hogymindeneket azonminta szerint készíts, amely a hegyen mutattatott néked.” (Zsid. 8, 5; 2 Móz. 25, 40; 25, 30; 27, 8) A földi szent hajlék ezért csak mása volt az igazinak, olyan értelemben, hogy az eredeti mintájára készült. A földi szentélyszolgálatok „az igazinak másolatai” voltak olyan értelemben, hogy az igazinak csak „ábrázolatai” voltak- „a mennyei dolgoknak ábrázolatai.” (Zsid. 9, 23-24) Az igaz szent hajlék, amelynek ez csak mása volt, már akkor is létezett. De az egyiptomi sötétségben és zűrzavarban Izráel elveszítette a szent hajlék igazságát, mint megannyi más dolgot is, ami egészen nyilvánvaló volt még Ábrahám, Izsák és Jákob számára. A szentélyszolgálattal Isten az igazság ismeretét akarta nekik adni. Ezért a szolgálat nem olyan értelemben volt mása az eredetinek, hogy eljövendő és nem létezik, hanem olyan értelemben volt példa és látható bemutatása a létezőnek, de láthatatlannak, hogy hitbeli tapasztalatot szerezzenek és lelkükben láthassák a láthatatlant. Ezáltal Isten kinyilatkoztatta nekik és minden népnek örökre, hogy Krisztus mennyei igaz főpapsága, szolgálata által az emberek között él. Isten kinyilatkoztatta, hogy a Jézusban való hit által bűnbocsánatot és engesztelést kapnak az emberek azért, hogy Isten éljen bennük és közöttük járjon. Ő az Istenük, és ők az Ő népe- ezért ők megkülönböztetnek minden néptől, mely e földnek színén van- elkülönítve Istennek, mint Isten igaz fiai és lányai, akik tökéletességre épülnek fel Isten ismeretében. (2 Móz. 33, 15-16, 2 Kor. 6, 16-18; 7, 1)

XII. FEJEZET

TÖKÉLETESSÉG

Az igazi szentély, a főpapság és a szentélyszolgálat célja az, hogy Isten éljen az emberek szívében. De mi most az Ő emberi szívekben lakozásának célja? A válasz a tökéletesség, az áldozó erkölcsi és lelki tökéletessége. Gondoljuk meg ezt: a Zsidókhoz írott levél ötödik fejezetének zárásánál közvetlenül az után a kijelentés után, hogy Krisztus „tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik Neki engedelmeskednek, nevezetvén Istentől Melkisédek rendje szerint való Főpapnak”, ezt olvashatjuk: „Annakokáért”, tehát emiatt, ill. ezért, „elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre.” (Zsid. 6, 1) Ezután az írás bemutatja, hogy a tökéletességet elérni csak Melkisédek főpapsága által lehet, és ez mindig is így volt, a lévítai papság csak időleges és a melkisédeki főpapság jellegzetességeit hordozza. Ezt követően, a lévítai papságról ezt olvassuk: „...mi szükség tovább is mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint?” (Zsid. 7, 11) És ismét, ugyanazon összefüggésben:

„Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet, de beáll a jobb reménység, amely által közeledünk az Istenhez.” (19. vers)

Ezen írásek alapján teljesen világos, hogy az áldozó tökéletessége az, ami Krisztus szolgálata és főpapsága révén elérhető. De ez még nem minden, amit ez a gondolat mondani akar. Mert - amint már idéztük a szentély és a szentélyszolgálat leírásánál - az írás azt mondja, hogy az „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak olyan ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt.” Az áldozatok és ajándékok közül egy sem képes azt, aki a szolgálatot végzi, tökéletessé tenni, ez a nagy hiányosságuk. Mindezeknek tehát az a nagy célja, hogy Krisztus főpapsága és szolgálata tökéletessé tegye azt, aki hit által a szolgálatot végzi. A földi szolgálat „nem képes tökéletessé tenni a szolgálattevőt.” „De Krisztus megjelenvén, mint a jövő jövevényének Főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem evilágból való sátoron keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer és mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.” (Zsid. 9, 11-12) A szentély, Krisztus főpapsága, áldozata és szolgálata tesz tökéletessé az örök megváltás által mindenkit, aki hit által szolgál és elfogadja azt, amiért ezt a szolgálatot megalapították.

„Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva a tisztátalanokra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára, mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Lélek által Önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok Istennek.” A bakok és bikák vérének és a tehén hamvát a lévitai szolgálatban a tisztátalanra szórták és a földi szentély megszentelte a test megtisztítását: amint ezt az írás kinyilvánítja. És ha ez így van, „mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Lélek által Önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek”, mennyivel inkább megszenteli a lélek megtisztulását és „megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.” Mik azok a holt cselekedetek? A halál önmagában a bűn következménye. A holt cselekedetek olyan cselekedetek, melyekben bűn van. Akkor a lelkiismeret megtisztítása a holt cselekedetektől azt jelenti, hogy a lélek teljesen megtisztul a bűntől Krisztus vére által, az örökkévaló Lélek által, hogy a Jézusban hívő életében és cselekedeteiben ne legyen helye a bűnnek; cselekedetei csak a hit cselekedetei legyenek, élete a hit élete legyen, és így igaz és tiszta „szolgálat az élő Istennek.”

Továbbá ezt mondja az írás: „Minthogy a törvényben a jövő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat. Különböztet meg az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna. De azok esztendőnként bűne emlékeztetnek. Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.” (Zsid. 10, 1-4) Ez ismételtén azt mutatja, hogy bár

minden szolgálatban - amit törvény szerint bemutattak - a tökéletesség volt a cél, de a tökéletességet mégsem lehetett elnyerni egy ilyen cselekedettel sem. Azok csak egyszerűen a szolgálat és főpapság példázatai voltak a jelenkori időre. A tökéletességet azonban Krisztus szolgálata és főpapsága lehet elnyerni. Azok a szolgálatok nem tudták a hozzájuk járulót tökéletessé tenni. „A szentélyben és az igaz szent hajlékban” végzett igaz szolgálat és áldozatbemutatás az, amik a hozzájuk járulót tökéletessé teszik, és ez a tökéletesség annyit jelent, hogy az áldozó „többé semminemű büntudattal nem bír.” De mivel „nem lehetséges” hogy bikák és tulkok vére elvegye a bűnt, az sem volt lehetséges - bár ezen áldozatokat felajánlották évről évre - hogy megtisztítsa az áldozókat, hogy többé semminemű büntudattal ne bírjanak. A bikák, tulkok vére és a tehén hamva a tisztátalanra szórva megszentelte a test megtisztítását, de csak a testét. Ez is csak „példázat a jelenkori időre”, mert „Krisztus vére” az, ami annyira inkább megtisztítja az áldozókat, hogy többé nincs semminemű büntudatuk.

„Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, égő és bűnért való áldozatokat nem kedveltél. Akkor mondtam: Íme itt vagyok...hogy cselekedjem, ó Isten, a Te akaratodat. Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél, amelyeket a törvény szerint visznek. Ekkor ezt mondotta: Íme itt vagyok, hogy cselekedjem a Te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat.” (Zsid 10, 5-9) Itt két dolog van megemlítve: „az első” és a „második”. Mi ez a két dolog? Mi „az első „és mi a „második”? A két említett dolog, az áldozat, ajándék, égőáldozatok és bűnért való áldozat – ez mind egy – és Isten akarata. Áldozat, ajándék, égőáldozat, bűnért való áldozat – ez mind egy – az „első” és „Isten akarata” a „második.” „Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat.” Ő „eltörli az áldozatot, ajándékot, égőáldozatot, bűnért való áldozatot, hogy meghagyja Isten akaratát.” És Isten akarata „a ti megszentelődéseitek” és tökéletességeitek. (1 Thess. 4, 3; Máté 5, 48; Ef. 4, 8; 12-13; Zsid. 13, 20-21) De ezt soha nem érhatték el a lévítai főpapi szolgálat által bemutatott áldozatok, ajándékok, égőáldozatok és bűnért való áldozatok – ezek nem tudták tökéletessé tenni az Istenhez járulókat. Nem tudták úgy megtisztítani az áldozókat, hogy többé ne érezzenek büntudatot, mert nem lehetséges, hogy a bikák és tulkok vére elvegye a bűnt.

Isten akarata az áldozó megszentelődése és tökéletessége, és az, hogy az áldozók amennyire megtisztuljanak, hogy többé ne érezzék a büntudatot. Mivel a földi szentélyszolgálat és az áldozatok ezt nem tudták megtenni, Ő eltörölte azt teljesen, hogy meghagyja Isten akaratát. „Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra a Jézus Krisztus testének megáldozása által.” Isten akarata a „ti megszentelődéseitek.” A megszentelődés az, amikor igazán megtartjuk Isten parancsolatait. Más szavakkal azt mondhatjuk, hogy Isten akarata az emberre vonatkozóan az, hogy az Ő akarata tökéletesen beteljesedjen az emberben. Akaratát kifejezte a tízparancsolat törvényében, amelynek megtartása „az ember legfőbb kötelessége.” Ez a törvény tökéletes, a jellem

tökéletessége pedig az, amikor a törvény tökéletes kifejeződésre jut az áldozó életében. A bűn ismerete ezen törvény által van. Mindenek vétkeztek és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül - szűkölködnek a jellem tökéletessége nélkül. A földi áldozatok és a szentélyszolgálat nem törölhette el az emberek bűneit, és nem vihették őket tökéletességre. Ezt csak az igaz Főpap áldozata, szentélyszolgálat és az igazi szentély végezhetik el. Ez minden bűnt teljesen eltöröl. Az áldozó teljesen megtisztul, nem lesz már többé büntudata. Önmaga feláldozása, odaajándékozása és szolgálata által Krisztus eltörölte azokat az áldozatokat, ajándékokat és azt a szolgálatot, amelyek nem törölhetik el a bűnöket. Azzal, hogy Isten tökéletes akaratát teljességgel betöltötte, meghagyta az Ő akaratát. „Amely akaratlan szenteltetünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által.” (Zsid. 10, 10)

A földi szentélyben és szentélyszolgálatban „minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket.” De az igaz szentély és sátorozás szolgálatában „Ő azonban egy áldozattal áldozván a bűnökért mindörökre ült az Istennek jobbjára; várva immár míg lábainak zsámolyául vettetnek az Ő ellenségei. Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket.” (Zsid. 10, 11-14) Ezt a tökéletességet minden tekintetben csak nagy Főpapunk főpapsága, áldozata és szolgálata által lehet elérni, aki a mennyben a Mindenható jobbján ül és szolgál az igazi szentélyben és sátorban, amit Isten és nem ember épített. „Bizonyoságot tesz pedig erről minékünk a Szentlélek is, mert minekutána előre mondotta: ez az a szövetség, melyet kötök velük ama napok után, mondja az Úr: adom az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjükbe írom azokat. És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig a bűnök bocsánata van, ott nincs többé bűnért való áldozat.” (Zsid. 10, 15-18)

Ez az az „új és élő út”, amit Krisztus az Ő teste által „szentelt nekünk” - az egész emberiségnek – és amely által mindenki beléphet a szentek szentjébe; ami a legszentebb hely, a legszentebb tapasztalat, a legszentebb kapcsolat. Ezt az új és élő utat Ő „szentelte nekünk teste által.” Krisztus - aki eljött emberi testben - szentelt meg egy utat a mi – testi emberek - számunkra, amely út révén mi most ott lehetünk, hol Ő most van: a mennyi Felső jobbján a szentek szentjében.

Krisztus eljövetele testben – aki mindenkiben olyanná lett, mint mi és mindenkiben megkísértetett, mint mi – minden emberi lélekkel ott azonosította Önmagát, ahol az a lélek van. Azon a helyen, ahol az a lélek van, felszentelt a léleknek egy új és élő utat minden viszontagságon, élettapasztalaton, sőt még a halálon és síron át a szentek szentjéig, örökre. Ő ez a megszentelt út! Megszentelve Krisztus kísértései és szenvedései által, imái és könnyei által, szent élete és áldozati halála által, diadalmas feltámadása és dicsőséges mennybemenetele, szentek szentjébe való dicsőséges belépése által, ahol a Mindenható jobbján ül a királyiságban! Ezt az „utat” szentelte meg nekünk. Ő, aki egy volt közülünk, ezt az utat a mi utunkká tette, ez már hozzánk tartozik. Minden emberi lelket felruházott isteni jogokkal arra, hogy ezen a megszentelt

úton járjon és mivel Ő is ezen az úton járt emberként- lehetővé tette számunkra, biztosítékot adott nekünk arra, hogy minden ember járhat ezen az úton, mindenben, amit ez az út adhat, és ezáltal teljességgel és szabadon beléphet a szentek szentjébe.

Ő, aki egy volt közülünk, és emberként olyan gyenge volt, mint mi, megterhelve a világ bűneivel, a mi bűnös testünkben, egy teljes emberi életben olyan életet élt, amely „szent, ártatlan, tiszta, bűntől mentes” és „az egek fölé emelkedett.” Ezáltal megalkotott és megszentelt egy utat, amely által Őbenne minden hívő ezen a világon és egész életén át egy szent, ártatlan, tiszta és bűnöktől mentes életet élhet és Vele együtt az egek fölé emelkedhet. Tökéletesség, jellembeli tökéletesség, ez a keresztény ember célja- ezen a világon testben elért tökéletesség. Krisztus ezt már elérte és így megalkotott és megszentelt egy olyan utat, amelyet Őbenne minden hívő elérhet. Ő ezt elérte, nagy Főpapunkká lett, és főpapi szolgálata által tesz minket képessé arra, hogy ezt mi is elérjük. A keresztény ember célja a tökéletesség, amelynek eléréséhez Krisztus főpapsága és szentélyszolgálata az egyedüli út. „Ó Isten, a Te utad szentséges” (Zsolt. 77, 13) „Mivelhogy azért atyámfiaink bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által, és lévén nagy Papunk az Isten háza felett, járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől. És testük meg van mosva tiszta vízzel.” „Tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.”

„Mert nem járultatok megtapintható hegyhez és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez és szélvészhez, és trombita harsogásához és a mondásoknak szavához, melyet akik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó...Hanem járultatok a Sion hegyéhez és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezeihez, az elsőszülöttek seregéhez, és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben és mindenek Bírójához, Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez. És az újszövetség Közbenjárójához, Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.” „Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól, mert ha azok meg nem menekültek, akik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbé mi, ha elfordulunk attól, Aki a mennyekből van.” (Zsid. 12, 18-25)

XIII. FEJEZET

A TÖRVÉNYSZEGÉS ÉS A PUSZTÍTÓ UTÁLATOSSÁG

Ez Krisztus áldozata, főpapsága és szolgálata a szentélyben és az igaz sátorban, melyet az Úr és nem ember épített. Ez az állítás a Zsidókhoz írt levélben az áldozat igazságáról, érdemeiről és hatásáról, Krisztus szolgálatáról, főpapságáról

és a szentélyről. De nemcsak a Zsidókhoz írott levélben találjuk meg ezt a nagy igazságot. Mert bár más helyen nincs olyan közvetlenül és részletesen szó róla, mint ebben a könyvben, mégis az egész Újtestamentumon keresztül felismerhető olyan tisztán, mint ahogy az Ótestamentumon keresztül felismerhető a lévítai főpapi szolgálat, bár ez a szolgálat nincs máshol olyan részletesen és teljességgel tárgyalva, mint Mózes második és harmadik könyvében.

Az Újtestamentum utolsó könyvében, az első fejezetben látható valaki, aki „hasznó az Emberfiához” főpapi öltözékbe öltözve. A királyiszék, a kérubok és a vének között látható volt „egy megöletett Bárány.” Látható volt egy arany oltár is és egy arany tömjénező, amelybe tömjént tettek, és ez a szentek imádságaival együtt felszállt Isten elébe. Hét égő tűzlámpás is égett a királyi szék előtt. Megláttatott az Isten temploma a mennyben - „a bizonyágtétel szentélyének temploma.” Itt ígéret és kinyilatkoztatás hangzott el, hogy akiknek részük van az első feltámadásban, azokon nincs hatalma a második halálnak „és lesznek Isten és Krisztus papjai és uralkodnak Ővéle ezer esztendeig” Krisztus főpapságában. Amikor az első ég és föld elmúlik és többé nem lesz megtalálható, az új ég és új föld és a szent város leszáll a mennyből Istentől, és Isten szentélye az emberekkel lesz. Ő lakik közöttük, és az Ő népe lesznek és nekik Istenük lesz. Akkor Isten eltöröl a szemükből minden könnyet és többé nem lesz halál, sem szenvedés, sem kiáltás, sem fájdalom, mert az első elmúltak. Csakis akkor - előbb nem – ez íratik meg Isten városáról: „Nem láttam templomot benne.”

Így igen bizonyos az, hogy van főpapság, papi szolgálat, és szentély, olyan vonatkozásban, mint régen, de ez még igazabb, mert bár volt szentély, főpapság, és szolgálat régen is, de az csak egy példázat volt a jelenkori időre- példázata az igaz, mennyei dolgoknak. Krisztus igaz főpapsága és mennyei szentélyszolgálat egyértelműbb annál az Újtestamentumból ahhoz, hogy tagadjuk. De az is igaz, hogy erről nem igazán gondolkodunk; ez egy olyan dolog, ami majdnem ismeretlen az emberek előtt és alig hisznek benne napjainkban a keresztények. Miért van ez, hogyan lehetséges? Van oka, és a Szentírás beszél róla.

Dániel könyve hetedik fejezetében a próféta látomásban azt látta, hogy az egeknek négy szele háborút támasztott a nagy tengeren „és négy állat jött fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. Az első olyan, mint az oroszlán, és sasszárnyai voltak”, amely a Babiloni világuralmat szimbolizálta. A második olyan volt, mint egy medve, amely kelt egyik oldaláról a másikra, és három oldalborda volt a fogai között, amely Médó-Perzsia egyesített világuralmát szimbolizálta. A harmadik olyan volt, mint a párduc, négy madárszárnya volt és négy feje, ez Görögországot és Nagy Sándor világuralmát szimbolizálta. A negyedik állat „rettenetes, iszonyú és rendkívül erős” volt, „nagy vasfogai voltak, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta és ez különbözött mindazoktól, az állatoktól, amelyek előtte voltak és tíz szarva volt neki.” Ez a nagy állat szimbolizálta a római világuralmat, amely különbözött az előzőktől.

Eredetileg nem királyság vagy monarchia volt, hanem köztársaság. A tíz szarv szimbolizálja azt a tíz királyságot, amely megvetette lábát a nyugatrómai területen, amikor a birodalom megsemmisült.

Azután ezt látta a próféta: „Mialatt a szarvakat szemléltem [a tíz szarv], íme másik kicsiny szarv növekedett ki azok közül és három az előbbi szarvak közül kiszakasztatott őelőtte, és íme emberszemekhez hasonló szemek voltak ebben a szarvban és nagyokat szóló száj.” A próféta tisztán szemlélhette ezt a kis szarvat amíg „ítélők ültek le és könyvek nyitattak meg.” Ezután így ír: „Néztem akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, amelyeket a szarv szólt, néztem míg megöletett az az állat és az ő teste elveszett és tűzbe vettetett megégetésre.” Figyeljük meg az utóbbi mondatban lévő változást. A próféta szemlélte egy kis szarvat felemelkedése idejétől fogva mindaddig, amíg „ítélők ültek le és könyvek nyitattak meg.” Most pedig „a nagyzó beszédek hangja miatt, amelyeket a szarv szólt”, ezért szemlélte a szarvat. Azután pedig nézte, amíg vége nem lett, és el nem pusztult. De amikor pusztulása eljött, az írás nem azt mondja, hogy a kis szarv összetört vagy lerombolták, hanem hogy „megöletett és az ő teste elveszett és adatott megégetésre.”

Ez mutatja azt, hogy a kis szarv más volt, mint az előző négy; de iszonyú és rettenetes a kis szarv is, és a rettenetes és iszonyú állat él őbenne lelkületében, céljaiban, felépítésében, csak más a formája. Mint negyedik világhatalom, a rettenetes és iszonyú állat eredetileg Róma volt, így a kis szarv is cselekedeteiben a Római birodalom folytatása- lelkülete, cselekedetei élnek benne. Ugyanebben a fejezetben lévő magyarázat megerősíti az állítást. A kis szarvról azt írja, hogy „különbözött az előzőtől”, hogy „sokat szól a Felséges ellen és a Magasságos egek szentjeit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt.” Továbbá: „Ez a szarv hadakozott a szentek ellen, és legyőzte őket, mígnem az Öregkorú eljött, és ítélet adatott a Magasságos egek szentjeinek és az idő eljött és elvették az országot a szentek.” Mindezek a dolgok igazak, és ez nagyon alapos jellemzés a későbbi Rómáról.

Mindezt a leírást a későbbi római birodalom önmagában beteljesítette. i. sz. 440-461-ig Nagy Leo volt a pápa, ekkor a római birodalom már utolsó napjait élte, gyorsan hanyatlott. Nagy Leo kijelentette egy prédikációban, hogy a korábbi római birodalom a későbbinek előfutára és a korábbi birodalom dicsőségét a katolikus római egyházban kell helyreállítani. Romulus és Rémus csak előfutárai voltak Péternek és Pálnak. Romulus utódai ezért Péter utódainak előfutárai, és mivel a korábbi római birodalom kormányozta a világot, ugyanígy kell tennie a későbbi birodalomnak is, a szent és áldott Péter apostol világfősege által. Leonak ezen koncepciója soha nem veszett ki a pápaság soraiból. Amikor 15 évvel később a római birodalom elpusztult, csak a pápaság élte túl, és a romokon megalkotott egy szilárd hatalmat Rómában. Leo ezen koncepciója azonban még erősebb, meggyőzőbb és elfogadottabb lett, és még határozottabban, szisztematikusabban fejlesztették tovább. A Szentírást szorgalmasan tanulmányozták és nagy ügyességgel rontották meg, hogy az elferdítés után is

fennmaradhasson. Az ótestamentumi lévítai rendszer megrontott alkalmazásával a római birodalom fennhatóságát és örökkévalóságát alapozták meg.*

Romlott okoskodások által „az Újtestamentumból Róma fennhatóságát és örökkévalóságát alapozták meg.” Azt vették alapul, hogy az egyház az eredeti római birodalom igaz folytatása. A pápaság azt vette alapul, hogy amikor a Szentírás idéz, vagy vonatkoztat valamit az eredeti római birodalom fennhatóságára, azt magukra értik, mert az egyház az egyedüli igaz folytatása a római birodalomnak. Ezek szerint, amikor az Újtestamentum alárendeltséget parancsol „a hatalmasságoknak” vagy engedelmisséget a „fejedelemségeknek” az a pápaságot jelenti, mert az egyedüli hatalom és az egyedüli fejedelemségek akkor rómaiak voltak és a pápai hatalom az igaz folytatása a rómainak.

„Minden részletet, minden példát megragadtak, ahol a hatalmaknak való alárendeltséget írnak elő, és különleges figyelmet szenteltek arra, hogy Krisztus jóváhagyta a római uralmat, mert Önmagát alávetette a római uralom alá azáltal, hogy megbékítette a világot Augustusban, akkor született, amikor adót fizettek, és a császárnak sarcot, és Pilátusnak azt felelte „Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked.” –Bryce. Krisztus elismerte Pilátus hatalmát, aki Rómát képviselte, ezért nem lehet figyelmen kívül hagyni a pápaság hatalmát, ami a római fennhatóság igaz folytatása, akinek még a mennyből jövő Úr is alárendelte magát.

*A püspökök most [a második század második felében] azt kívánták, hogy azonosítsák őket a zsidók főpapjaival, a presbiterekről azt hirdették, hogy ők a papok helyébe léptek, és a diakónusokat párhuzamba vonták a lévítákkal.

„Ilyen módon a keresztény áldozati rendszer - összehasonlítva a zsidó áldozatokkal és felajánlásokkal - sok szükségtelen rítust idézett elő és határozatok által megrontották a szent Úrvacsora tanát, melyet átalakítottak, és már senki nem is gondolt azután az áldozatra.”- Második századi egyháztörténet, II. rész (II. fejezet, IV. rész és IV. fejezet IV. rész)

Az volt a nagyravágyás logikai csúcspontja, amikor VIII. Bonifác pápa a tömeg előtt úgy jelent meg, hogy be volt öltözve vértbe, sisakkal a fején, karddal a kezében és kijelentette: „Nincs más császár, sem király, sem más uralkodó, mint én, az Apostolok Utóda és az Uralkodó Pápa.” Majd később kijelentette ex katedra: „Ezért kijelentjük, hogy a megváltáshoz szükséges minden hívőnek az, hogy elismerje a római pápának való alávetettségét.” Ez elég bizonyíték arra nézve, hogy a kicsi szarv, Dániel könyve hetedik fejezetében a pápai róma és hogy lelkületében, szándékában a pogány Róma él tovább benne.

Dániel könyve nyolcadik fejezetében ez újra felbukkan. Először a próféta látomásban lát egy kétszarvú kost, amely magas volt, de egyik magasabb volt, mint a másik és a magasabb később növekedett. Ezt az angyal tisztán kijelentette, hogy „Médiának és Perzsiának királya.” Azután a próféta látott „egy kecskebakot” jönni nyugat felől az egész föld színére, és nem is illette a

földet és tekintélyes szarva volt szemei között. Nekiment a kosnak és letörte a két szarvát, leütötte a földre és megtaposta, és nem volt senkije, aki megmentse annak kezéből. Az angyal kijelentette, hogy ez „Görögország királya, a nagy szarv pedig, amely szemei között van, az első király.” A kecskebak pedig igen nagygyá lett, de amikor elhatalmasodott, eltört a nagy szarv és négy tekintélyes szarv nőtt helyébe, az égnek négy szele felé. Az angyal kijelentette, hogy „négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak [Nagy Sándor] erejével.”

Nagy Sándor birodalmának egyik részéből a próféta látta hogy „egy kis szarv támadt, és nagyon megnövekedett délre, napkeletre, és a kíváncsatos föld felé.” A nevezett irányok azt mutatják, hogy ez a hatalom nyugatról emelkedett fel és növekedett meg nagy erővel. Ezt az angyal úgy magyarázta: „És ezek országai után [Görögország négy része], amikor a gonoszság teljessé lesz (megj: az angol Biblia alapján fordítva), támad egy kemény orcájú ravaszságokhoz értő király.” „És megnövekedett mind az ég seregéig és földre vetett némelyeket ama seregből és a csillagokból és azokat megtaposta.” „És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csodálatosképpen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. És a maga eszén jár, és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokakat, sőt a fejedelmek Fejedelme ellen is feltámad, [„a seregek Fejedelméig növekedik] de kéz nélkül rontatik meg.” Ezen igékből láthatjuk, hogy a kis szarv Dániel könyve nyolcadik fejezetében Rómát mutatja be felemelkedésétől a görög birodalom lerombolásán át, a világ végéig, amikor is „kéz nélkül rontatik meg” kő által, mely „leszakadt kéz érintése nélkül.” A kő darabokra töri és megemészti a föld királyságait. (Dán. 2, 34-35; 44-45) Láthattuk, hogy Dániel könyve hetedik fejezetében a kis szarv, bár a későbbi római birodalmat mutatja be, igazából mindkét formában Rómát szimbolizálja: a római birodalmat kezdetétől a végéig. Amikor az idő eljön, hogy a „kis szarv” letörjön és elpusztuljon, az valóban azt jelenti, hogy „az állat” „megöletett és a teste elpusztult és adatott megégetésre.” Az a gondolat, amellyel a kis szarv leírása zárul Dániel könyve hetedik fejezetében, folytatódik a nyolcadik fejezetben ugyanarra a hatalomra utalva. A nyolcadik fejezetben a „kis szarv” kifejezés mindkét római birodalomra vonatkozik, amint azt mutatják a „kis szarvra” vonatkozó záró kifejezések a hetedik fejezetben. A „pusztító utálatosság” és a „pusztító véték” kifejezések is mindkét római birodalomra vonatkoznak. (Dán. 9, 26; Máté 24, 15; Dán. 11, 31; 12, 11; 8,11-13) Ezt megerősíti a későbbi római birodalom önmagáról szóló története és tanításai. Mindaz, amit állítottunk a korábbi római birodalomról még erősebben jelenik meg a későbbi római birodalomban.

Most pedig menjünk tovább Dániel könyve nyolcadik fejezetében a kis szarv hatalmára vonatkozó leírásban. A 11. és 25. veresekben a kis szarv hatalmáról ezt írja a Szentírás: „És a seregek Fejedelméig [Fejedelme ellen] növekedik” és „a fejedelmek Fejedelme ellen is feltámad [vagy ellenében uralkodik].” Ezt magyarázza a 2. Thesszalonikai levél második fejezete, ahol az apostol, kijavítja

a thesszalonikaiak téves elképzelését az Úr azonnali eljöveteléről. Ezt írja: „Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia. Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába Isten gyanánt mutogatva magát. Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam nektek ezeket, amikor még nálatok voltam? (2 Thessz. 2, 3-5) Ez világosan leírja ugyanazt a hatalmat, amelyet kis szarvként mutat be Dániel nyolcadik fejezete. De vannak más helyek, melyek ezt még tökéletesebben leírják. Pál azt mondja, hogy mikor Thesszalonikában volt, már elmondta ezeket a dolgokat, amiket most leírt. Az Ap. csel. 17, 1-3-ban van a Pálra utaló feljegyzés, amikor a thesszalonikaiakkal volt: „Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián, Thesszalonikába érkeztek, ahol volt a zsidóknak zsinagógájuk. Pál pedig amint szokása volt, bement hozzájuk, és három szombaton át vetekedett velük az írásokból.” Amikor vetekedett velük az írásokból, beszélt nekik erről a dologról, amely eljövendő, amelyben megjelenik a bűn embere, a romlottság rejtélye, a veszedelem fia, aki Isten ellenébe veti magát, és felmagasztalja magát mindazok fölé, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak hívatik, Isten helyére ülteti magát, Isten gyanánt mutogatva magát.

Rámutatván az Írásra, vajon hol találhatta Pál abban azt a részt, ami alapján ezt állíthatta a thesszalonikaiaknak? Ezt az apostol Dániel könyve nyolcadik fejezetében találhatta. A nyolcadik fejezetben vannak azok a kifejezések, amelyeket ő is használ a második thesszalonikai levélben, amikor azt írja „Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még nálatok voltam?” Ez a kijelentés az apostolok napjai utánra teszi az időmeghatározást, amikor is Róma fölébe veti magát magát „a seregek Fejedelme ellen” és „a fejedelmek Fejedelme ellen.” Ezt közvetlenül összekapcsolja az elbukással a hitehagyással, amely életre hozta a pápaságot, vagyis a késői Rómát. Most olvassuk el a 11. és 12. fejezetet Dániel könyvéből. Azt látjuk, hogy pontosan itt van az a hely, ahol Pál találta a „bűn emberére” és „a törvényszegés bűnére” vonatkozó verseket. „És a seregek Fejedelméig növekedett és elvette tőle a mindennapi áldozatot és elhányattatott az ő szentségének helye. És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt, és földre veti az igazságot és cselekszik és jó szerencséje van.”

Ez tisztán rámutat arra, hogy mi vette el a főpapságot, a szolgálatot és Isten szentélyét a kereszténységtől. Olvassuk el ismét: „És [ő, a kis szarv, a bűn embere] a seregek Fejedelméig növekedett [a fejedelmek Fejedelme ellen-Krisztus ellen] és elvette tőle [a bűn embere] a mindennapi áldozatot [Krisztus folytonos szolgálatát és főpapságát] és elhányattatott szentségének helye.[a seregek Fejedelmének, a fejedelmek Fejedelmének szentélye- Krisztus szentélye]. És sereg rendeltetett [a bűn embere által] a mindennapi áldozat ellen [Krisztus, a seregek Fejedelme mindennapi áldozata, szolgálata ellen] a vétek miatt, és földre veti az igazságot és cselekszik és jó szerencséje van.” „A vétek

miatt”, a bűn miatt van az, hogy ereje megnyerte a „sereget” amit arra használt, hogy földig lerombolja az igazságot, elzárja a világ és az egyház elől Krisztus főpapi szolgálatát, a szentélyt, és azt földig lerombolja, megtaposván lábaival. A törvényszegés bűn, ez alapján határozta meg az apostol a 2 Thesszalónikai levélben azt a hatalmat, amit a „bűn embere”-ként és „a törvényszegés bűne”-ként említ.

A Dániel 8, 11-13; 11, 31 és 12, 11-ben észrevehetjük, hogy az „áldozat” szó van említve minden igében. Ez a szó helyes, mert a szó eredeti értelme miatt nem találunk erre más alkalmas kifejezést. Az eredeti héberben csak egyedül a „tamid” szóval fejezi ki, amit „naponkénti” szóval kell fordítani. Ezeken a helyeken a „naponkénti” kifejezés a mindennapi áldozatra vonatkozik, de főként a szentélyben folyó naponkénti és folytonos szolgálatra, amelynek az áldozat csak egy része volt. A „tamid” kifejezés önmagában jelent „folyamatost, vagy folytonost”, „állandót”, „erőst”, „stabilit”, „biztost”, és „örökkévalót.” Csak ilyen szavak fejezik ki az eredeti szó értelmét, amit a szövegben „naponkénti”-ként fordítanak. Mózes negyedik könyve 28. és 29. fejezetében a szó 17-szer fordul elő, ami a szentélyben folyó naponkénti szolgálatra utal. Ez Krisztus, az igaz Főpap naponkénti szolgálata, „aki örökké él” és „aki örökre felszentetett változhatatlan főpapságra.” Ez Főpapunk naponkénti szolgálata, amelyet a bűn embere, a pápaság eltörölt. A mennyei sátorban és a szentélyben végzi szolgálatát az igaz Főpap, amit a „pusztító utálatosság” lerombolt. Ez az a szolgálat és szentély, amit a „bűn embere” eltörölt az egyházból és elzárt a világ elől, földig rombolt és megtaposott, és amely helyébe felállította „a pusztító utálatosságot.” Amit a rómaiak akkoriban láthatóan megtettek a földi szentéllyel, amely „az igazinak mása volt”, (Dán. 9, 26-27; Mát. 24, 15) azt a későbbi Róma lelkileg tette meg a szentélyben. (Dán. 11, 31; 12, 11; 8, 11, 13)

A 91. oldalon lévő lábjegyzetbeli idézetben (lásd fent) láthatjuk, hogy a hitehagyáskor püspökök, presbiterek, diakónusok, és eukarisztia lettek felállítva a főpapság, papok, lévíták, és a lévítai áldozati rendszer helyébe. A Szentírás alapján azonban bizonyos az, hogy Isten rendelése által Krisztus és szentélyszolgálata az, ami valóságában és igazságában a lévítai rendszer központja volt, és ez lenne igazából az, amit a kereszténységnek át kellett volna vennie. A hitehagyáskor a püspökökből lettek főpapok, a presbiterekből papok, a diakónusokból lévíták. Az Úrvacsora helyére áldozatbemutatás lépett a lévítai rendszer helyett. Ez önmagában semmi más nem volt, mint az, hogy a hitehagyó hamis rendszert tették az igaz helyére, az igazit földig rombolták és megtaposták. Ezért nem ismerik az igaz főpapságot, szolgálatot és szentélyt a mai keresztény világban. A „bűn embere” eltörölte, földig rombolta és megtaposta. A „törvényszegés bűne” elrejtette ezt a nagy igazságot az egyház és a világ elől azokban az években, amikor a bűn embere uralkodott a világban és Isten helyébe ültette magát és romlott seregét Isten egyházába.

A „bűn embere”, a „törvényszegés bűne” bizonyosságot tesz arról, hogy szükség van ilyen szolgálatra az egyházban a bűn miatt. Bár a „bűn embere”,

„törvényszegés bűne” eltörölte az igaz főpapságot, szolgálatot, és Krisztus szentélyét, lerombolta és rátapostott, és elrejtette a keresztény világ elől, teljesen mégsem vetette el. Az igazságot elvetette és földig rombolta, de megtartotta az alapot, amire felépítette saját hamis rendszerét. Krisztus helyére, akit Isten nevezett ki a mennyben, egy bűnös, emberi, és bűnnel teli földi főpapságot emelt. Krisztus naponkénti mennyei szolgálatát, igaz főpapi áldozatát egy bűnös, emberi szolgálattal helyettesítette, és egy bűnnel teli naponkénti áldozatot, „naponkénti tömegáldozatot” tett az igazi helyébe. Az igaz sátor és szentély - amit Isten és nem ember épített – helyébe saját kő és faépületeit emelte, amelyeket „szentélynek” hívott. Ezzel az egy igaz Főpapot, az egy igaz szolgálatot és az egy igaz mennyei szentélyt, amelyet Isten szentelt fel, kivetette szívéből és helyette sok földi főpapot, szolgálatot, áldozatot és sok szentélyt helyezett, amelyek minden lehetsége vonatkozásban csak emberiek és teljesen hamisak.

Ezek soha nem vehetik el a bűnt. Földi főpapság, földi szolgálat, földi áldozat a földi szentélyben soha nem veheti el a bűnöket. A Zsidókhoz írott levélben láthattuk, hogy a földi szentély főpapsága, az ott folyó szolgálat, áldozatok – az a földi szolgálat melyet az Úr Maga rendelt – soha nem veheti el a bűnöket. Az ihletett feljegyzés azt írja, hogy soha nem vette el a bűnöket, és soha nem veheti el a bűnöket. Azt csak egyedül Krisztus főpapsága és szolgálata teheti meg. Ez az igazi főpapság és mennyei szentélyszolgálat. Amikor Krisztus a földön járt, nem főpap volt, és ha földön maradt volna eddig az óráig, nem lehetne főpap, amint áll az írásban: „Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna.” (Zsid. 8, 4) Ezen világos szavak és bőséges illusztráció által Isten bemutatta, hogy földi főpapság, áldozatok és szolgálat soha nem veheti el a bűnöket. Ha bármi ilyesmi elvehetné a bűnöket, akkor miért nem vehetné el az, amit Isten rendelt a földre? Ha bármi ilyesmi elvehetné a bűnöket, akkor miért változott meg a főpapság és a szolgálat, miért került a földről a mennybe? Az Úr szavai által világos és érthető, hogy a főpapság, a szolgálatok, az áldozat és a szentély, amit a pápaság felállított és működtet a földön, soha nem veheti el a bűnöket, hanem ehelyett csak állandósítja a bűnöket. Ez egy csalás, egy élősködő féreg, és „törvényszegés”, „pusztító utálatosság” a legszentebb helyen.

Ez a végkövetkeztetés és állítás arról, hogy milyen a pápai rendszer valójában, nem eltúlzott, ezeket Baronius kardinális szavai is megerősítik, aki a pápaság állandó évkönyvírója. A tizedik századról így ír: „Ebben a században pusztító utálatosság volt látható az Úr templomában, és Szent Péter székhelyébe, melyet angyalok tisztelnek, a legromlottabb emberek ültek, nem pontifikátusok, hanem ördögök.” A 991-s Rheimsi tanács kinyilvánította, hogy a pápaság „a bűn embere, a törvényszegés bűne.”

XIV. FEJEZET

ISTEN TITKA AZ IDŐK VÉGÉN

De ez az élősködő féreg nem tartott örökké, hála legyen az Úrnak! A főpapság, a szolgálat, és a szentély nagy igazsága nem lehetett örökre elrejtve az egyház és a világ elől. A törvényszegés bűne felkelt ellene, elrejtette az egyház és a világ elől Isten titkát, hogy az egész föld csodálva kövesse őt. (Jel. 13, 3-4) De eljön a nap, amikor a törvényszegés bűne kivettetik és Isten titka a maga igazságában és tisztaságában fénylik majd még egyszer, amit már soha nem lehet elrejteni, hanem bevégeződik annak nagy célja. Mert megíratott: „Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, amint megmondotta az Ő szolgálóinak, a prófétáknak.” (Jel. 10, 7) Krisztus és apostolai korában Isten titka a maga olyan teljességében volt kinyilatkoztatva, mint soha azelőtt és hirdettetett „a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak.” (Róm. 16, 25-26) A világ kezdete óta mostanáig ez a titok „elrejtett Istenben” „ősidők óta és nemzetségek óta”, „most pedig megjelentetett az Ő szentjeinek” akikkel „Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, hogy Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége, akit mi prédikálunk, intvén minden embert és tanítván minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban.” (Kol. 1, 26-29; Ef. 3,3; 5, 9)

Ugyanakkor az apostolok korában a „törvényszegés bűne” „már működött” és ez a munkálkodás folytatódott addig, amíg világhatalomra és felsőbbbségre tett szert, hatalmat nyert a szentek, az idők és a Szentséges Isten törvénye felett-fölébe vetette magát a fejedelmek Fejedelme ellen, a seregek Fejedelme ellen, önmagát tette istentiszteletre méltónak, és Istenként mutogatta magát. Ezáltal Isten titka „el volt rejtve ősidők óta és nemzedékek óta”, de most újra, a hetedik angyal idejében, megnyilvánult az Ő szentjeinek és azoknak, „akikkel az Isten meg akarta ismertetni, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az, hogy a Krisztus tiközötetek van, a dicsőségnek ama reménysége, akit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban.” Ez, amint már az előbb is idéztünk, aszerint van „ahogy most kijelentetett az Ő apostolainak és prófétáinak.” Nemcsak a pátmoszi próféta az egyedüli, aki kijelentette, hogy a mi korunkban „Isten titka bevégeződik.” Mert amikor Isten angyala ezt a kijelentést tette a pátmoszi próféta látomásában, Ő már ezt azelőtt kijelentette az Ő szolgálóinak és prófétáinak. Ez a pátmoszi kijelentés, csak az az angyali kijelentés volt, amit Isten már hosszú idővel ezelőtt kijelentett az Ő szolgálóinak, a prófétáknak, és ez elvégeztetik késedelem nélkül. Az angyal teljes kijelentése ez: „És az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküdött Arra, aki örökkön örökké él, aki teremtette a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő [„késedelem”] többé nem lesz. Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban,

amikor trombitálni fog, akkor elvégeztetik az Istennek titka, amint megmondotta az Ő szolgáinak, a prófétáknak.” (Jel. 10, 5-7)

Az egyedüli próféta, akinek ez teljesebben és világosabban kijelenetett, az nem más, mint Dániel próféta. Mert ő nemcsak azt látta, hogy a kis szarv felemelkedik, önmagát fölébe emeli „a seregek Fejedelme ellen”, „a fejedelmek Fejedelme ellen”, földig rombolja az igazságot, a szentélyt és reá tapos, hanem ugyanabban a látomásban azt is látta, hogy Krisztus igazsága és szentélye megszabadul a kis szarv hatalmától, az istenkáromló megtaposástól, felemeltetik és az egekig felmagasztaltatik. A látomásban a mennyei lények nagy érdeklődést mutattak ez iránt, mert így ír Dániel: „És hallottam egy szentet szólani, és mondta egyik szent annak, aki szólt: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat [folytonos áldozat] és a pusztító vétek felől? S a szent hely és a sereg meddig tapostatik? És mondta nékem: kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.(megj.: itt az angol Biblia így fordítja:... azután a szenthely megtisztítatik.) (Dán. 8, 13-14)

Majd Gábiel angyalnak Isten azt parancsolta, hogy értesse meg Dániellel a látomást. El is kezdte, de amikor a magyarázat közben ahhoz a ponthoz ért, ami szerint a látomás sok napra szól, ez a megdöbbentő és szörnyű tény megháborította a prófétát, mert így ír: „És én, Dániel elájultam és beteg voltam néhány napig, de felkeltem és a király dolgát végeztem, és elálmélkodtam ezen a látáson, és senki sem értette.” (Dán. 8, 27) Eddig a magyarázatot könnyen meg lehetett érteni: mert egyértelmű volt, hogy a kos Média és Perzsia királya, a vad kecskebak Görögország királya. Dániel könyve második és hetedik fejezetében lévő magyarázatot tekintve, Görögország után következő nagyhatalom leírása könnyen érthető volt, amíg az angyal továbbmehetett a magyarázattal. De a magyarázat közepén, a legfontosabb résznél Dániel elájult és a magyarázat legfontosabb része elmaradt és „senki sem értette.”

Azonban a próféta szorgalmasan kereste a látomás értelmét. Babilon pusztulása után a Médó-Perzsa király első évében Gábiel angyal eljött Dánielhez és azt mondta: „Ó Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak.” (Dán. 9, 1, 22) Dániel pedig megértette ezt a fontos látomást, mely alatt elájult. Dániel figyelmét az először is erre a látomásra irányította, mert így szólt: „A te esedezésed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem, mert te kedves vagy, vedd eszedbe ezért a szózatot és értsd meg!” (23. vers) Az angyal azonnal elkezdett a látomásban említett időről beszélni- ez a látomás fontos része, amely Dániel elájulása miatt magyarázat nélkül maradt. Így szólt: „Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra.” (24. vers)

A „szabatott” szó azt jelenti: „korlátozódott”, „határok közé szorított”, „kijelölni és meghatározni a határait.” A magyarázat során az angyal először az idő kérdését magyarázta- a „sok nap” a látomásbeli „kétezer és háromszáz nap.” Azt mondja Dánielnek, hogy értse meg a látomást. Azonnal elkezdi beszélni a napokról és elmagyarázza az eseményeket. „Hetven hét”, vagyis 490 nap szabatott a zsidókra és Jeruzsálemre: ez megjelöli a zsidókra és Jeruzsálemre,

Isten választott népére és városára vonatkozó időt. Ezek prófétikus napok, ahol minden nap egy esztendő: hetven hét vagy négyszáz kilencven nap ezért négyszázkilencven évet jelöl ki a kétezer háromszáz évből. A négyszázkilencven és kezdete megegyezik a kétezer háromszáz év kezdetével.

A „hetven hét” vagy négyszázkilencven év történéseit így írja le az angyal: „Tudd meg azért és vedd eszedbe: Jeruzsálem újjáépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás fejedelemeig hét hét és hatvankét hét van és újra megépítetnek az utcák és a kerítések, mégpedig viszontagságos időkben. A hatvankét hét múlva pedig kiírtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe, és vége lesz mintegy vízőzön által, és végig tart a háború, elhatároztatott a pusztulás. S egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak és ételáldozatnak és utálatosságok szárnyán pusztít, és ami eéhatároztatott, a pusztítóra szakad.” (Dán. 9, 25-27)

Jeruzsálem helyreállítása és újjáépítése felől való szózat itt i.e. 457-re vonatkozik, ezt Ezdrás könyve hetedik fejezetében fedezhetjük fel. A határozatot Babilonban bocsátották ki és először Ezdráshoz intézték, felhatalmazva őt arra, hogy elhagyja Babilont és vigyen magával embereket és építőanyagot, amit felhasználhattak Jeruzsálem és Isten templomának újjáépítésére. Másodszor „minden a folyóvizet túl lakó kincstartók” akik az Eufráteszen túl laktak, utasítást kaptak, hogy vigyenek mindent, amit Ezdrás kér a munka elvégzéséhez. Az év ötödik hónapjában Ezdrás elérte Jeruzsálemet, tehát kb. a 457. év felénél, amely ezt jelenti: 456 és fél év, ami a 490 év és a 2300 év kezdete.

Attól az időponttól kezdve 483 év kell még a „Messiás fejedelemeig” ami 26 és fél év; ez már beleér a keresztény időszámításba és i.sz. 27. Ez az az év, amikor Krisztus Messiásként megjelent a nyilvánosság előtt, amikor megkeresztelkedett a Jordánban és a Szentlélek felkente. (Márk 7, 9-11; Máté 3, 13-17) Ezután a Messiás „megerősítette a szövetséget” „egy hétig” – a hetven hétből fennmaradó héten. De a hét közepén „véget vet a véres áldozatoknak és ételáldozatoknak” azáltal, hogy feláldozza Önmagát a kereszten. A hét közepe három és fél év, amelynek kezdete i.sz. 27. és vége i. sz. 31. Ekkor feszítették meg a Megváltót és így Önmaga feláldozásával – amely az egyetlen bűnért való áldozat – örökre véget vetett a véres és ételáldozatoknak. Akkor a földi templom kárpitja „föletől az aljáig kettéhasadt”, azt jelezvén, hogy abban Isten szolgálata befejeződött és a földi templom elpusztult.

A hetvenedik hét második fele maradt meg a zsidóknak és Jeruzsálemnek, mint a különleges kegyelem időhatára. A hét ez a fele, amely i. sz. 31-ben kezdődött, és 34-ig, a bukásig tart. Abban az időben „azok tehát, akik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadott [„elmentek mindenfelé prédikálván az igét”] eljutottak Főniciáig, és Antiókiáig, senkinek sem prédikálván az igét, hanem csak a zsidóknak.” (Ap. csel. 11, 19; 8, 4) De amikor ez az idő lejárt, és a zsidók végleg elvetették a Messiást és evangéliumát, akkor döntésüket Isten elfogadta.

Ekkor Péter és Pál vezetésével az ajtó végleg megnyílt a pogányok felé, akiknek a 2300 év fennmaradó része jutott. A 490 év után, mely a zsidókra és Jeruzsálemre szabott, maradt 1810 év a pogányoknak. Ez a szakasz a 34-s bukással kezdődik, és elkerülhetetlenül i. sz. 1844-es bukásban végződik. Ez a 2300 éves időszak végének időpontja. Ekkor a Dániel 8, 14-ben leírt ige „azután kiderül a szenthely igazsága.” (megj: az angolban- „azután megtisztítatik a szentély) beteljesedik. 1844-ben volt az „a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd”, amikor „elvégeztetik Istennek titka, amint megmondotta az Ő szolgálóinak, a prófétáknak.”

Ekkor a nagy, sötét szörnyűség hatalma - ami által a pusztító vétek évszázadokon és korszakokon át elrejtette Isten titkát az emberek elől - megtörik. Az igaz szentély, a szent sátor, és az igazság felemeltetik a földről - ahová a bűn embere vetette - és felmagasztaltatik, és fénylik dicsősége, amely bevilágítja a földet. Ekkor Krisztus szolgálata, igazsága és főpapsága megszabadul attól, amit a pusztító utálatosság rá vetett és még egyszer, de örökre megáll majd igaz mennyei helyén az egyház hitében, és bevégezi minden hívő szívében azt a tökéletességet, amely Isten örök célja, melyet eltervezett a mi Urunkban, Jézus Krisztusban.

XV. FEJEZET

A SZENTÉLY MEGTISZTÍTÁSA

A szentély megtisztítása és Isten titkának bevégezése idejét tekintve ugyanaz, és annyira szorosan kapcsolódik, hogy gyakorlatilag azonos az eseményt és jellegét tekintve.

A látható szentélyszolgálatban, mely a „valódinak mása”, a szolgálatok évente lettek teljessé és a szentély megtisztítása volt a befejező és évenkénti szolgálat. Ez a megtisztító szolgálat abból állt, hogy eltávolították a szenthelyről „Izrael gyermekeinek tisztátalanságait” „mindenféle bűnei miatt”, amelyeket a szentélyben folyó főpapi szolgálat által a szenthelyre hárítottak a mindennapi szolgálatok során. A szentélyben és a szentélyért folyó befejező munka volt az emberekért végzett befejező munka. A szentély megtisztításának napja az Engesztelés Napja volt. Aki ezen a napon szíve megtisztítása, bűnmegvallás és bűnbánat által nem vett részt a szentélyt megtisztító szolgálatban, örökre kiírtatott. Tehát a szentélyszolgálat kiterjedt a népre is és a nép érdekében történt. Aki nem vett részt a szentély megtisztításában és nem tisztította meg önmagát minden törvényszegéstől és vétektől - ahogy a szentély megtisztult - az örökre kiírtatott. (3 Móz. 16, 15-19; 29-34; 23, 27-32)

Ez az egész „példázat” volt a „jelenkori időkre.” A szentély, az áldozat, a főpapság, a szolgálat, az igaznak csak mása volt; az eredeti Krisztus áldozata, szolgálata, főpapsága. A szentély megtisztítása is csak mása volt az eredetinek, ami a szentély és az igaz sátor - amit nem ember, hanem az Úr épített –

megtisztítása a Jézusban hívők minden tisztátalanságától. Az igaz szentély megtisztításának idejét megadja a következő ige: „Kétezer és háromszáz estéig és reggelig és akkor kiderül a szenthely igazsága.” (megj: az angol Biblia szerint...azután a szenthely megtisztítatik) Ez az időpont i. sz. 1844. Valójában az a szentély, ahol Krisztus a főpap, az egyetlen, amely megtisztulhatott 1844-ben, mert csak ez az egyetlen szentély. A szentélyt, ami példázat a jelenkori időkre, lerombolta a római hadsereg, akik betörték Jeruzsálembe és elpusztították a várost. (Dán. 9, 26) A szentély és annak helye elpusztul „amíg az enyészet a pusztítóra szakad.” Ezért az egyetlen szentély, ami megtisztított a meghatározott időpontban, a 2300 év lejártakor, az Krisztus szentélye volt- az a szentély és szent sátor, „amit nem ember, hanem az Úr épített”, ahol Ő a Főpap és Ő szolgál, és ott az Atya jobbján ül.

Hogy mit jelent a megtisztítás, azt világosan kijelenti az Írás, amit most tanulmányozunk- a Dán. 9, 24-28. Isten angyala elmondta Dánielnek a 2300 évre vonatkozó igazságot, elmondta azt is, mi a célja ezzel az időponttal, ami mind a zsidókra, mind a pogányokra vonatkozik. Hetven hét vagy 490 év szabatott a zsidókra és Jeruzsálemre „hogy eltöröltessék a hamisság és elhozsassék az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenetessék a szentek szentje.” (Dán. 9, 24) Ez az Isten célja a szentéllyel és a szentélyszolgálatokkal, legyen az igazi, vagy másolat, történjen a zsidókért vagy a pogányokért, legyen az a mennyben vagy a földön. Hetven hét vagy 490 év szabatott a zsidókra, hogy ezt bevégezzék. Hogy ez bevégeződjön a zsidó nép és minden nép esetében, Krisztus személyesen eljött, hogy megmutassa az Utat, és ezen az Úton vezesse őket. De nem fogadták Őt el. Ahelyett, hogy meglátták volna Benne azt a kegyelmet, hogy Ő véget vet a gonoszságnak, bepecsételi a bűnt, eltörli a hamisságot és elhozza az örök igazságot, Benne csak „Belzebubot látták, az ördögök fejedelmét.” Inkább egy gyilkost választottak helyette, királyként nyíltan megtagadták, a római császárt választották királyuknak, és csak arra találták érdemesnek, hogy megfeszítsék a városon kívül. Ilyen emberekért és ilyen emberekben végezze be a gonoszságot, bepecsételje a bűnt, törölje el a hamisságot és hozza el az örök igazságot? Lehetetlen, lehetetlen kitartó ellenállásuk miatt. Ahelyett, hogy megengedték volna Neki, hogy elvégezze ezt a gyönyörű és kegyelemteljes feladatot értük, az isteni szomorúság és fájdalom erre készítette, hogy kimondja: „Ó, Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá, és te nem akartad. Íme pusztán hagyatik néktek a házatok.” „Elvétetik tőletek az Istennek országa és oly népnek adatik, mely megtermi annak gyümölcsét.” (Mát. 23, 37-38; 21, 43)

A zsidók elutasítása után a pogányoké lett Isten országa. Amit el kellett végezni a zsidókért a 490 év során, de amit nem engedtek, hogy megtegyen értük, ugyanazt kell a pogányokért is megtenni, akiknek adatott Isten országa, a kiszabott 1810 évben. Ez a munka az, hogy „vége szakadjon a gonoszságnak,

bepecsételtessek a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság, és elhozzassék az örök igazság, és bepecsételtessek a látomás és a próféták, és felkenettessek a szentek szentje.” Csak ezt kell megtenni Isten titkának bevégezéseként az igaz szentély megtisztításakor. Egyrészt ez történik a szentély megtisztításakor: a gonoszságnak vége szakad, a bűn bepecsételődik, a hívők tökéletessé válnak Jézusban, másrészt pedig a hamisság eltöröltetik, vége lesz a bűnnek, a gonoszság elpusztul és a világegyetem megtisztul a bűn minden fertőzésétől.

Isten titkának bevégezése az evangéliumi munka befejezése. Az evangéliumi munka befejezése először is az, hogy a bűn minden nyoma eltörlődik és eljön az örök igazság - Krisztus kirajzolódik - minden hívőben: Isten nyilvánul meg minden Jézusban hívő emberben. Másodsorban az evangélium munkájának befejezése azt jelenti, hogy mindenki elpusztul, aki nem fogadta el az evangéliumot. (2 Thessz. 1, 7-10) Isten nem ad tovább életet annak, aki csak arra használta, hogy szörnyűségeket halmozzon fel benne. A földi szentélyszolgálatban láthattuk, hogy az évenkénti evangéliumi munkát azok érdekében végezték el, akik részt vettek abban, akik pedig nem, kiírtattak. „Ami példázat a jelenkori időkre” és ami világosan tanít arról, hogy az igaz szentélyszolgálat befejezésre kerül majd azokért, akik abban részt vesznek, akkor azok, akik nem vettek részt benne, kiírtatnak. Így mindkét tekintetben, Isten titkának bevégezése a bűn végső eltörlése.

A földi szentélyben folyó szolgálat azt mutatja, hogy ahhoz, hogy a szentély megtisztuljon és az evangéliumi szolgálat befejeződjön, először azokban emberekben kell elvégezni azt, akik részt vesznek a szolgálatban. Azt kell mondanunk: magában a szentélyben nem lehetett véget vetni a bűnöknek, eltörölni a hamisságot és az örök igazságot nem lehet elhozni addig, amíg ez el nem végződött minden emberben, akiknek részt vettek a szentélyszolgálatban. A szentélyt addig nem lehetett megtisztítani, amíg a hívők nem tisztultak meg. A szentélyt megtisztítani a nép bűnei és a papok közbenjárása által nem lehetett, amíg áradt a szentélyre a bűnök, vétkek folyama. A szentély megtisztítása az volt, amikor eltávolították a nép összes bűnét a szentélyből, amelyeket a papi szolgálat által a szentélyre hárítottak az év során. Ezt az áradatot meg kellett állítani a forrásnál, a hívek szívében és életében, mielőtt a szentély megtisztulhatott.

Ezért az első feladat a szentély megtisztításánál a nép megtisztítása volt. Ez egy fontos előzetes feladat volt ahhoz, hogy eltöröltessék a hamisság és elhozzassék az örök igazság minden ember szívébe. Akkor az a bűnáradat, ami a szentélybe áradt, megállt a forrásnál, és ekkor és csakis ekkor lehetett a szentélyt megtisztítani minden bűntől és vétectől, amelyek a néptől a papok közbenjárása által a szentélyre hárítottak. Mindez „példázat a jelenkori időkre”- „a valódinak mása.” Ezért világosan láthatjuk azt, hogy nagy Főpapunk szentélyt megtisztító szolgálatát meg kell, hogy előzze minden hívő megtisztítása, minden olyan ember megtisztítása, aki részese kíván lenni az igaz Főpap igaz szentélyszolgálatának. Világos az, hogy a vétkeknek vége kell, hogy szakadjon

és el kell, hogy hozassék az örök igazság minden Jézusban hívő ember szívébe, mielőtt az igaz szentély megtisztítása elvégeztetik.

Ez a célja az igaz főpapi szolgálatnak. Az áldozatok, a főpapság, és a szolgálat csak egy példázat a jelenkori időkre, ami igazán nem veheti el a bűnöket és nem teheti a hozzá fordulókat tökéletessé. Ugyanakkor Krisztus szolgálata, főpapsága, áldozata örökre elveszi a bűnöket és tökéletessé teszi a Hozzá járulókat „örökre, akik megszenteltetnek.”

XVI. FEJEZET

A FELÜDÜLÉS IDEJE

A korszakok reménységének pusztulásakor, amikor az igaz szentély valóságosan megtisztul, amikor az evangéliumi munka teljessé lesz és Isten titka valóban bevégeztetik- ez az idő most van itt; amikor a Jézusban hívők – az Ő mennyei közbenjárásának és dicsőséges főpapságának céljai – teljes mértékig részesei lesznek az Ő mennyei kegyelmének és életükben vége szakad a gonoszságnak, bepecsételtetik a bűn, eltöröltetik a hamisság és elhozatik az örökkévaló igazság. Ez az egyedüli célja Krisztus főpapi szolgálatának a szentélyben. Ez a szolgálat elég hatékony? Bevégzi a célját?- Mindenképpen. De csakis egy dolog miatt: mivel egyetlen lélek sem tud életében véget vetni a gonoszságnak, nem tudja bepecsételni a bűnt, eltörölni a hamisságot és elhozni az örök igazságot. Hogy ez végbemenjen, ezt csak egyedül Annak főpapi szolgálata teheti meg, aki azért adatott, hogy bevégezze ezt minden emberért és minden lelket „szentnek, tisztának és feddhetetlennek” jelentsen meg Isten előtt.

Mindenki, akinek a szíve hajlik az igazság és az őszinte vágyak felé, ez elvégeztetik Krisztus főpapi szolgálata által. Most van itt ennek az ideje. Akkor tehát higgyünk Őbenne, aki ezt a munkát végzi, és bízunk Benne, hogy a munkavégzés tökéletes és örökkévaló lesz. Ez az az idő és ez az a munka, amiről megíratott: „idő többé nem lesz.” Miért is lenne több idő? Ha nagy Főpapunk szentélyszolgálata, áldozata elegendő arra, amit megígért és arra, amiben minden hívő remél, akkor miért kellene késlekedni a gonoszság bevégzésében, a bűn bepecsételésében, a hamisság eltörlésében és az örök igazság elhozatalában? Bízunk Benne, hadd végezze el azt, amiért Önmagát adta és amit csak egyedül Ő tud elvégezni. Bízunk Benne és teljességgel fogadjunk el mindent, bízván a mi vallásunk Apostolában és Főpapjában, Krisztus Jézusban.

Láttuk, hogy a kis szarv - a bűn embere, a pusztító vétek – ide a földre helyezte saját emberi és bűnnel teli főpapságát, szolgálatát és szentélyét a mennyei szentély helyébe. Ebben a papságban és a pusztító véteknek való szolgálatban a bűnös megvallja bűneit a papnak, és tovább folytatja a bűnelkövetést. Ennek a főpapságnak és szolgálatnak nincs hatalma arra, hogy bármit is tegyen a bűn újbóli elkövetésének megakadályozására, még akkor sem, amikor megvallották

a bűnöket. De a szomorú dolog az, hogy akik nem a pusztító vétet követik, akik igazán hisznek Jézusban, az Ő főpapságában és szolgálatában- azokra nem igaz-e az, hogy megvallják a bűneiket és tovább folytatják a bűnök elkövetését? Ez tisztességes-e Főpapunkkal, áldozatával és áldott szolgálatával szemben? Tisztességes-e az, hogy mi Őt, áldozatát és szolgálatát gyakorlatilag a „pusztító utálatosság” szintjére helyezzük, és azt mondjuk, hogy az Ő szolgálatában és Őbenne nincs több hatalom és érdem, mint a „pusztító vétet” erejében és hatalmában? Bárcsak az Úr örökre megmentené egyházát és népét ezen a napon késlekedés nélkül abból, hogy így lealacsonyítsuk Főpapunkat, hatalmas áldozatát és dicső szolgálatát!

Legyen igaz bizalmunk Főpapunkban, és fogadjuk el Őt teljességgel. Protestánsok gyakran teszik azt a megjegyzést a vak, oktan katolikusokról, hogy túlságosan bíznak a papjukban. És ez a gondolat helyes is, mivel tisztelik a földi papságot. Végso soron a papban való őszinte bizalom helyes dolog, de az igaz Főpapot kell tisztelni. A hamis főpapságban való bizalom a legrombolóbb, de az igaz Főpapban való bizalom helyes. Jézus Krisztus az igaz Főpap. Ezért mindenki, aki hisz Benne, az Általa hozott áldozatban, abban a szolgálatban és főpapságban, amit most végez a szentélyben, az nemcsak megvallja a bűneit, hanem örökre hisz abban, hogy az igaz Főpap a szentélyszolgálattal véget vet a gonoszságnak, bepecsételi a bűnt, eltörli a hamisságot és elhozza az örök igazságot szívébe és életébe. Örökkévaló igazságot. Nem a ma igazságát, a holnap a hamisságát, utána ismét az igazságot és ismét a bűnt. Ez nem örök igazság. Az örök igazság az, ami ha eljön az ember életébe, akkor ott is marad örökre a bűnök és az ismételt bűnelkövetés helyett. Csak egyedül ez az örökkévaló igazság, ez az örök bűnöktől való megváltás. Ez a kimondhatatlan áldás Isten kegyelmi ajándéka a mennyei szolgálat által, amit a mi érdekünkben alapított meg Krisztus mennyei főpapságában és szolgálatában.

Eszerint ma, éppen most, „míg ma van”, és nem előbb, Isten ígéje ez minden ember felé: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színetől.” (Ap. csel. 3, 19-21) Az Úr eljöveteének és minden dolog helyreállításának ideje itt van az ajtó előtt. Amikor Jézus visszatér, magával viszi népét. Maga elé állítja győzedelmes egyházát, amelyen nincs „szeplő vagy sömörögzés vagy valami efféle”, mert „szent és feddhetetlen.” Ő rajzolódik ki tökéletesen minden szentjében. Mielőtt eljön, népének ilyen állapotban kell lennie. Mielőtt eljön, a tökéletesség ilyen állapotába kell eljutnunk, Jézus tökéletes arcmását kell tükröznünk. (EF. 4, 7-8; 11-13) Ez a tökéletes állapot, Jézus arcmásának kialakítása minden hívőben- ez Isten titkának bevégződése, aki Krisztus bennünk, a dicsőség reménysége. Ezt a megtisztítás a szentély megtisztításban végződik el, ami Isten titkának bevégzése, a bűnök végző eltörlése, a tökéletes bűnbepecsételés, a hamisság teljes eltörlése és az örök igazság elhozatala, a látomás és a próféták bepecsételése és a szentek szentje felkenetése.

Az idő, amikor Jézus visszatér és helyreállít mindent, már a küszöbön van, és a szentek végső tökéletessé tétele meg kell, hogy előzze az Úr visszajövetelét. Tudjuk az idők jeleiből, hogy a felüdülés ideje alatt vagyunk- a késői eső idején. Azt is tudjuk, hogy a végső bűneltörlés idején járunk. A bűnök végső eltörlése pontosan a szentély megtisztítása, minden véték eltörlése életünkől, minden bűn eltörlése jellemünkől, Isten örök igazsága elhozatalának ideje Jézus Krisztus hite által. A bűneltörlésnek meg kell előznie a késői eső kiáradását. Csak azokra árad ki, akikben él az ábrahámi áldás, hogy eljön a Szentlélek, akik megváltattak a bűntől. (Gal. 3, 13-14) Ezért most kell megbánni bűneinket, most kell megtérni, hogy bűneink eltöröltessenek, hogy egy tökéletes vég legyen életünkben és az örökkévaló igazság elhozassék, hogy a Szentlélek teljes kitöltetése a miénk legyen most, a felüdülés idején. Mindezeknek meg kell lenniük, hogy az aratást beérlelő evangéliumi üzenet hirdettessék az egész világon olyan erővel, amely által a földet megvilágítja ennek dicsósága.

XVII. FEJEZET

VÉGKÖVETKEZTETÉS

Krisztus az Úr, Isten Fia, aki eljött a mennyből, testté lett és lakozott az emberek között, mint Emberfia. Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Meghalt a Kálvária keresztn a mi bűneinkért. Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Feltámadt a halálból a mi megigazulásunkért. Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Felment a mennybe, ott a mi Szószólónk, és ül az Atya jobbján. Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Főpap Ő Atyja trónján- örök Főpap Melkisédek rendje szerint. Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Atyja jobbján ülve Krisztus „a szent helynek és igaz sáternak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.” Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Újra eljön az ég felhőiben hatalommal és dicsőséggel, hogy népét magához vegye, hogy Önmaga elébe állítsa diadalmas egyházát és megítélje a világot. Ez a keresztyén hit egy örökre biztos pontja.

Hogy Krisztus testben élt, meghalt a kereszten, feltámadt a halálból, felment a mennybe, és az Atya királyiszekének jobbján ül, ennek egy biztos, örök hitnek kell lenni minden keresztyén számára, és ez a hit igaz és teljes legyen.

Jézus Főpap az Atya királyiszekének jobbján ülve, ennek egy biztos, örök hitnek kell lenni minden keresztyén számára, és ez a hit igaz és teljes legyen.

Hogy Krisztus az Isten Fia és Főpap az Atya királyi székének jobbján ülve, és ott a szentélynek és igaz sáternak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített”

ennek egy biztos, örök hitnek kell lenni minden keresztény számára, és ez a hit igaz és teljes legyen.

A Krisztusban, mint igaz Főpapban, igaz szolgálatában való hit, hogy Ő ott ül az Atya trónján jobb keze felől, hogy szolgálata és főpapsága az, hogy vége szakadjon a gonoszságnak, bepecsételtessék a bűn, eltöröltessék a hamisság és elhozassék az igazság- ez az igaz hit minden hozzá járulót tökéletessé tesz. Ez előkészíti számára Isten igaz pecsétjét és a szentek szentjének végső felkenetését.

Ezen igaz hit által minden lélek, aki ebből az igazságból van, biztosan tudja azt, hogy benne és az életében bepecsételtetik a bűn, eltöröltetik a vétkek, és elhozatik az örök igazság, hogy örökre uralkodjon életében. Ezt tökéletes bizonyossággal tudja, mert Isten Igéje ezt mondja, és az igaz hit Isten Igéjének hallásából van. Mindenki, aki ebből az igaz hitből van, tudja ezt az igazságot, mint ahogy azt is, hogy Krisztus Isten trónján ül, jobb keze felől, Főpapi szerepben. Azt is tudja bizonyossággal, hogy Ő „a szent helynek és igaz sáternak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.” Ez olyan igaz, mint bármely más állítás Isten Igéjétől, mert Isten Igéje ezt világosan állítja. Ezért most minden Jézusban hívő erősödjék meg ebben az igaz hitben, bízson nagy Főpapunk érdemeiben szent szolgálata és közbenjárása által.

Ezen igaz hitben való bizalom által minden hívő Jézusban fellélegezhet, és megköszönheti Istennek, hogy ezt a dolgot elvégzi: eltörli a vétkeket életünkben, hogy örökre leszámoljunk a gonoszsággal. Örökre bepecsételi életünkben a bűnöket, és örökre megszabadít tőlük. Eltörli a hamisságot, hogy megtisztuljunk a meghintés drága vére által. Elhozza életünkben az örök igazságot, hogy örökre ott uralkodjon, hogy megtartsa, hogy vezéreljen, hogy megmentse az örök megváltás teljességében, amely Krisztus vére által minden hívőnek adatott Jézusban, a mi nagy Főpapunkban és Közbenjárónkban. Az igaz hit valósága, békessége és hatalma által minden igazságot ismerő ember, adja át ezt minden népnek és a világ végére is vigye el Krisztus Főpapságának dicsőséges hírét, a szentély megtisztítását, Isten titkának bevégzését, az eljövendő felüdülés idejét, és az Úr közeli eljövételét, „hogy megdicsőíttessék az Ő szentjeiben és csodálja mindenki, aki hisz... azon a napon” és „Önmaga elé állítsa dicsőségben a egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögözés, vagy valami efféle hanem hogy szent egyen és feddhetetlen.” „Fődolgoz pedig azokra nézve amiket mondtunk az, hogy olyan Főpapunk van, aki a mennyei Felső királyi székének jobbára ült, mint a szent helynek és amaz igaz sáternak Szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.”

„Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által, és lévén nagy Papunk az Isten háza felett, járuljunk Hozzá igaz szívvel hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van tisztítva vízzel, tartsunk meg reménységünknek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.”

